

Karkerên hemû
welatan
û gelên bîndest,
yekbîn!

riya azadi

Çiriya Paşin
1985, Sal 4
Hejmar 41
Kasım
1985, Yıl 4
Sayı 41

Organa Komita Merkezi ya Partiya Sosyalist a Kurdîstana Tirkîyê

BU DEVLET KİMİN DEVLETİ?

Ehren-Özal çetesi ve onların emrindeki boyalı basın son dönemde "devlet" edebiyatına yine hız verdiler.

Önce, "devlete karşı suç işleyenler" af kapsamının dışında kalacak, dediler. Yüz milyarlarca vergi ve döviz kaçıranlar, büyük uyuşturucu tacirleri, arsa spekülasyoncuları, hayali ihracat yaparak "devlet" in bütçesinden yüz milyarları vuranlar, soyguncu armatörler "devlete karşı suç" işlemiş sayılmıyor.

Binlerce solcunun, demokratın, ilerinin kanına giren MHP ve yan örgütlerinin sorumluları, bu kanlı faşist çete, işkenceciler de "devlete karşı suç" işlemiş sayılmıyor.

Irza geçme, adam öldürme, hırsızlık ve benzerleri de..

Yani tüm bu suçların "devletle" bir ilgisi yok! Sanki bu suçlar için savcılar dava açmak zorunda değiller. Bu suçlar, sanki şahsi şikayete bağlı ve sanki Ay'daki, Merih'teki insanları ilgilendiriyor..

Peki "devlete karşı suç" işleyenler hangileri? Barıştan söz edenler, sendikal haklarını kullananlar, öğretmenler, düzeni eleştiren yazarlar, bilim adamları, Kürtçe gazete çıkarıcılar; sol partilerin yöneticileri, üyeleri; Kürt yurtseverleri.. Kısaca demokrasi isteyenler, baskılara zulme ve soyguna karşı çıkanlar..

Ve salt bu bile, devletin kimin devleti olduğunu ve kimin olmadığını göstermeye yetmiyor mu?

Evet, bu devlet soyguncuların, vurguncularındır. Bu devlet, aynı zamanda ABD emperyalistlerinin, NATO başlarındır; Onların hizmetçisi, uşağıdır. Ordu, polis, mahkeme, cellat onların çıkarlarını koruyor. Onun içindir ki halka karşı suç işlemek serbest. Halkı soymak ve ona işkence etmek doğal. Ama buna karşı çıkmak suç!

Ehren-Özal çetesi, sıkışınca genel afı tümünden rafa kaldırdılar. Zaten onlar kendi adamlarını kısmi aflarla, beraatlarla, bir yolunu bularak kurtardılar.

Kürdistan'da Apocuların başlattıkları zamansız eylemler yüzünden de sömürgeci-faşist çete yoğun bir propaganda yapıyor: "Halk devletin yanında", diyor.

Yoksul kürt halkı, hem koşullar uygun olmadığı için, hem de Apocuların, arkasından gidilecek devrimciler olma-

dığını bildiği için, bu olaylara aktif biçimde katılmıyor. Ama bu, onun, devletin yanında olduğunu mu gösterir? Eğer öyleyse, Kürdistan'ın bir uçtan bir uca, köy köy, kasaba kasaba basılması, toplu dayak, bunca hakaret, işkence neden? Neden sınır yöreleri boşaltılıyor, halk sürgüne zorlanıyor?

Eğer öyleyse, neden 1986 bütçesinde Kürdistan için düşünülen tek yatırım 35 yeni cezaevinin inşasından ibaret?

Yo, bu devlet kürt halkı için hiçbir kutsallık taşıyor. O, halkımız

üzerinde amansız bir sömürü ve zorbalığın aracından başka birşey değil. Bu nedenle de halkımız ona karşı kin ve nefretle dolu. Bu devlet halkımıza bir yaban domuzundan daha yakın değil.

Diğer yandan bu devlet Türk halkının devleti de değil.

1984 yılında işverenler yüzde yüzün üzerinde kar ettiler. Ama işçiler, köylüler, memurlar biraz daha yoksullaştı.

12 Eylül darbesinden bu yana bütçede ordu ve polise, silaha ayrılan pay daha da arttı. Buna karşılık sağlık ve eğitim hizmetlerinden durmadan kısı-

(Devamı 15. sayfada)

BATAĞA DOĞRU HIZLA..

ABD ile Türk hükümeti arasında aylardır Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşmasının (SİA) pazarlıkları yapılıyor. Evren-Özal ekibi açısından bu pazarlığın hedefleri bellidir: Yılda 750 milyon dolar yerine 1 milyar askeri yardım almak ve başta tekstil olmak üzere bazı ihraç ürünlerine kolaylıklar sağlamak. Buna karşılık o, ABD'nin istediği tüm tavizleri vermeye hazır görünüyor. Dışişleri Bakanı Halefoğlu bunu, özlü biçimde dile getirdi: " ABD'nin vereceği garantileri bilelim".. Bu, daha da sadeleştirirseniz, "ABD kaç kuruş verecek, bilelim" demektir.

Özal hükümeti, cuntacı generaller, ABD'nin öteki hayranları ve uşakları bu pazarlığa kendilerini pek kaptırmış görünüyorlar. Yalnız onlar mı? Entellektüel geçinen, arasına "ulusal çıkarlar, ulusal onur" gibi sözlerden dem vuran burjuva demokratlar bile, "Türkiye'nin stratejik önemi" üzerine tahliller döktürdükten sonra, buna "iyi bir fiyat biçilmediğinden" dert yanyıyorlar. Evet, bu adamlar açısından sorun yalnızca "iyi bir fiyat"tır!

Peki ABD'nin istedikleri ne? Bunu, The Economist Dergisi şöyle sıralıyor:

Amerikan savaş gemilerine daha fazla liman kolaylığı sağlanması; Ortadoğu'da herhangi bir gelişme durumunda İncirlik Üssü'nden hiçbir sınırlama olmaksızın yararlanabilmesi;

Bir bunalım halinde Çevik Kuvvet'in bölgeye sevk edimesinde Türkiye'nin yardımcı olması;

Amerika'nın Sesi Radyosu için, Sovyetler Birliği'ne yönelik yayın olanakları sağlanması.

ABD'nin istekleri bundan mı ibaret? Bundan ibaret olmadığını herkes biliyor. İngiliz dergisi, aslında ABD'nin çok daha ileri isteklerini ve planlarını gizliyor.

Bu isteklere gelince, bunların tümü değilse de çoğu zaten çoktan kabul edilmiştir. ABD savaş gemilerine liman kolaylığı sağlanması için ABD'den bir istek gelmesine bile gerek yok; buna kukla Özal hükümeti kendisi talip. Daha bir yıl öncesi, Özal ABD'ne bu konuda öneride bulundu.

(Devamı 14. sayfada)

MİLİTANLARDAN...

KADINLARIMIZIN DİRENCİNİ KIRAMADILAR

Kürdistanlı ilerici bir kadın olarak, 5 yıl içinde Kürdistan'da yapılanları, halkımızın çektiği acı ve ızdırapları birlikte yaşadım.

Bulduğum yerde benim gibi bir çok arkadışın eşi ya tutuklanmış, yada yurt dışına çıkmıştı. Polis yakaladığını zaten cezaevlerine doldurmuş, sıra arayıp da bulamadıklarına gelmişti. Aradıklarını bulamayınca bu kez onların en yakını olan eş ve çocuklarına sıra gelmişti.

Polisin bu 5 yıl içinde biz eşleri yurt dışında bulunan ailelere getirdiği teklifleri, bize anlatılan yalanları ve bizi psikolojik olarak yıkmak için yaptıkları kısaca izah etmek istiyorum.

Birincisi her arkadaşımızın evi bir polis karakolu oldu. Hemen hemen her ay polis evimize geldi. Zaman, zaman karakola götürüldük.

YAZIK OLDU NİYAZİ BÜNYAMİN'E!

Adamın asıl adı Bünyamin, "Niyazi"yi biz ekledik.

Belki hatırlarsınız, bu Bünyamin, Mehmet Ali Ağca'nın cezaevinden kaçırılışına yardımcı olan bir erdi. Bünyamin Yılmaz.

Bünyamin zavallı bir "Anadolu çocuğu" idi. O dönemdeki gürültüye, havaya ayak uydurarak "milliyetçi"ler kervanına katılmıştı. MİT'in, Kontgerilla'nın karanlık işlerde kullandığı sıradan insanlardan biri idi.

Bünyamin'e birçok vaatler yapılarak Ağca'nın kaçırılmasında rol verildi. Kaçırma olayından sonra işler sarpa sarınca, tepedekiler ve onlara bağlı faşist subaylar yakayı sıyrmasını becerdiler. Ama Bünyamin kurban verildi. Ayak altında her zaman bu türden "Niyazi"ler gider.

Ona, "kimseyi ele verme seni kurtarırız" demişlerdi. Bünyamin de öyle yaptı. Ama 18 yıl verilince "senin-

Gece geç saatlerde pencerelerimiz ve kapılarımız çalındı, uyandığımızda sadece karanlıkta yürüyen bu aşağılık üniformalıları gördük.

Polisin Yalanları

İkincisi, ilk dönemler her evimize gelişlerinde eşlerimizin nerede olduğunu ve adreslerini bizden istediler. Uzun bir süre bu devam etti. Bizden bunu alamayınca başka bir yol izlemeye başladılar. Bu kez, "bu insanlardan ne bekliyorsunuz? Bunlar eğer iyi bir insan olsalardı, sizi bırakıp kaçmazlardı. Sizin için tek çıkar yol bunlardan boşanmaktır. Kocalarınızı boşayacaksınız. Onlar artık sizi mi düşünürler? Hepsini de evlenmiş. Boşuna onları bekliyorsunuz. Siz onlardan vaz geçmezseniz devamlı sizi rahatsız edeceğiz". Bunda da başarılı olmadılar, bu kez yeni bir yalan üretip bizi psikolojik yönden etkilemeye çalıştılar.

Irak Kürdistanı'na Türk ordusunun saldırı yaptığı

(Devamı 10. sayfada)

kinde şafak attı"! Ne gelen vardı, ne giden.

Bünyamin'in kafası karışmaya başladı. Bu işe nerden bulaşmıştı? İşleri asil çevirenlerin ise hiçbir hapisine yoktu. Derken "Pişmanlık Yasası" çıktı ortaya. Bünyamin de bu yasadaki yararlanmaya heveslendi. Sekiz sayfalık bir dilekçe düzenlenerek kendisini bu işe sürükleyen subayların adını verdi.

Ne var ki yine aldanmıştı. Dilekçesini suratına geri çarptılar. "Pişmanlık Yasası"ndan da yararlanamadı. Bünyamin bu işlerin arkasında sıradan subaylar değil, omuzu kalabalık generallerin, vatan kurtaran aslanların, bizzat Evren ve şürekasının olduğunu hesaplamamıştı.

Pişmanlık Yasası, besbeli, Bünyamin gibi "Niyazi"ler için çıkarılmadı. "Şerefli Türk subayları"na zarar vermek için değil. O,

(Devamı 15. sayfada)

KONGRA 2.

RÊ JI ME RA RONAHÎ DIKE

Pêkanina Kongra 2. a PSKT dî diroka gelê me da ciheki giring digre. Em baş dîzanın ku dî rojek ha da, dema ku zor û zulma dijminî ser gelê me ewqas zêde bûye û êrişên dijminî ser pêşengiya karker û xebatkarên Kürdistan, lî ser Partiya Sosyalist Kürdistan Tirkîyê her û her zêde bûye, giringiya pêkanina Kongra 2. hê zêdetir dibe.

PSKT dî Kongra xwe ya duwemin da jî boy derketina Gele Kurd jî van rîjên tari gelek biriyarên hêja girtin. Ew bî van biriyaran riya azadiyê jî boy Gelê Kurd, jî boy xebatkar û karkerên me ronahî dike. Ew bî biriyarên Kongra 2., Cunta Faşist û devleta kolonyalist carek dîn gunehkar dike û jî boy xelasbûna gelê me jî vê, riya durust ray gel dîde. Ew piştigriya xwe jî girtivên niştimanperver û so-reşgerên Kürdistanî û Tirkîyê ra diyardeke û bî vê ala biratiya gelê Kurd û Tirk bilind dike.

Ew bî biriyarên xwe piştigriya xwe jî boy gelên bindes-tên, Asya, Afrika û Emrika Latîni carek dîn eşkere dike. Lê belê ew piştigriya xwe jî boy xebata karkerên cihanê û Welatên Sosyalist jî her ûsa bilind digre. Ew bî van biriyarên xwe û bî Belavoka Encamiya Kongra 2. dost û dijminên gelê Kurd gelekî baş tîne ber çavan.

Gelê me, Partiya Sosyalist dî kar û barên wê da geleki baş nasdike û geleki bir û bawariya xwe bî wê tîne. Gelê me bî xebata wê ya Kürdistanê geleki serbilinde. Bî xebata wê ya jî boy dostî û hevkarîya rêxistinên Kürdistanî lî her çar perçên Kürdistan, jî boy xebata wê ya hêja jî boy dostî û hevkarîya rêxistinên Kürdistanî Tirkîyê û Tirkîyê geleki hêja ye. Xebatên PSKT'ê yê navnetewî pîr hêja ne. Bî van kîrman bawariya, gel bî Partiya Sosyalist hê zêdetir bûye.

Kongra 2. a PSKT jî gelê me ra û me ra bûye hêviyeke mezin. Pêkanin û serfiraziya van biriyaran grêdayî xebat û fîdekarîya me ye. Her kesê ku azadiya Gelê Kurd dixwaze, jî boy cihanina van biriyaran û jî boy pêkanina ew karên ku partiye dane pêşiya xwe, kar dike. Û her kesê ku azadiya Gelê Kurd dixwaze, jî boy serfirazi û xurtbûna Partiya Sosyalist kardike. Îro bî her dostê gelê me rastbûna riya Partiya Sosyalist geleki diyare. Herusa, tîrsa dijminî, wê rastiye carek dîn jî me ra eşkere dike.

Bî Partiya Sosyalista Kürdistanî Tirkîyê!
Pirozbe Kongra 2. !

JÊHAT - Berlin

GEWER

Generalên faşî, tîştê ku dî navê Filla serbê, xiravdîkî û dişewitînî û astarî wê nahêlin. Wextê qirkirina ermenan lî şerê cihanê yekemî (1914-1916) da ew gundana lî teref Fillan hatîne avakirî û iro dest Kurdan e. (Qember, Nerman, Gewle, Gund, Dere Şerşevt, Kawlan, Kawlan Qeşç) evana gundê Fillan bûne.

Tarix 27 Xîziran 1985 da lî aliyê Qemeqam û taburqumandarî bî dozer û boldozeran ve gunde Şerşevt dîkî û erdê wî rastdîkî. Der û ziyaretan xiravdîkî ku êdî kes ne bêje lî van deran Fille (Ermen) hebûne. Bo hukma faşî çî Kurd, çî Fille ferq nake, heqê jîyanê nade wan. Naxwaze em û gelên dîn hebî û bîjin.

Ew roj emîr dane gundiye wan dorber, ku Gundê Êle, Dêra, Qewle Gund xiravbîkî, rêya makîna ne-bû dozer nedîçû wan gundan.

Dî van gundan da zor darên xweşik hene. Gundiye me bo xwe dikîne kêran datîmîne ser xaniyan û mala pê çêdikî. Lê dewleta Tırka fîrotî û kîrîna wana qedexe kîrîye. Bî xwe dibîrî û dibî dişewitînî.

Disa lî geliyê Dîriya da (Esendere) gunde bî navê (qesrane) heye. Emîr dane ku gundi wîra xiravbîkî. Kêderê tîştê bî navê Kurd û Ermenan hebe, diroka wan gelan jî holê rakî.

Bimre faşî!
Bî Biratiya Gelan û Yekîtiya Hêzên Çep!
Bese Koletî, Bî Azadî!

ŞENGO - Çolemêrg

İSRAİL'İN YENİ BİR EŞKİYALIK ÖRNEĞİ

İsrail savaş uçakları 2 Ekim günü Tunus'taki Filistin Kurtuluş Örgütü kamplarını bombaladılar. Saldırıda yüz yakın insan öldü ve pekçok kişi yaralandı.

İsrail hükümeti bunu, Kıbrıs'ın Larnaka limanında öldürülen üç İsrailiye karşı bir misilleme olarak niteledi ve yeniden meydan okudu. ABD yönetimi ise saldırıyı hemen onayladı ve "terörist eylemlere karşı haklı bir yanıt" olarak niteledi.

Ne var ki İsrail'den 2400 kilometre ötede, bağımsız bir ülkenin topraklarında girişilen bu saldırı, İsrail'in uluslararası yasaları çiğnemesinin, devlet olarak Filistin halkına karşı izlediği terörist politikanın yeni bir örneğidir. Bu, İsrail'in, başka ülkelerin topraklarında giriştiği eşkiyaca eylemlerin ilki değil. İsrail Temmuz 1976'da da Uganda'nın başkenti Entebe hava alanına baskın düzenlemişti. Lübnan'a ve diğer Arap ülkelerine yaptığı saldırılar ise malum.

ABD, saldırının Güvenlik Konseyi tarafından kınanmasını bile veto ile engelledi. Zaten saldırının ABD ve İsrail tarafından ortaklaşa düzenlendiği, ABD'nin destek olduğu açıktır. Hatta, İsrail uçaklarının Akdeniz'deki ABD uçak gemilerini kullandığı belirtiliyor.

Nitekim bu saldırının ardından bizzat ABD emperyalistlerinin korsanca eylemi geldi. ABD uçakları dört Filistinliyi taşıyan ve Tunus'a gitmekte olan bir uçağı zorla Sicilya'daki NATO üssüne indirdiler. Bu korsanca olay da en az ötekisi kadar önemli. Reagan yönetiminin dünya sorunlarına kovboyca bakış açısının, maceracı tutumunun ve kaba güce başvurma tutkusunun ne tehlikeli boyutlara ulaştığını gösteriyor.

Bu olaylar, İsrail ve ABD'nin izledikleri terörist politikanın yeni örnekleridir. ABD'nin başındaki kovboyar ve İsrail'in siyonist şefleri zafer kahkahaları atıyorlar. Ne var ki bu kaba güç politikası, İsrail toplumunda kıskırtılan öç duygularını yatıştırırsa ve kof bir büyüklük kompleksine şartlandırılmış Amerikalıların bu duygularını okşasa bile ne İsrail'e, ne de ABD'ne uzun vadede yarar getirmeyecektir. Son saldırılar nedeniyle dünya kamuoyunun nefreti onlara karşı kat kat arttı. Kovboy Reagan'ın bu olayların "haklılığını" kendi dostlarına bile anlatması güçtür.

Siyonist şefler ise amaçlarına terör ve kaba güç yoluyla ulaşacaklarını sanıyorlar. Ne var ki bu politika ne İsrail'i güvenliğe kavuşturacak, ne de İsrail halkına barış getirecek. Saldırganlık ve terörizm, onun eteklerini ateşe giderek daha çok kaptırmasına yol açıyor. Eğer salt askeri ve teknik

üstünlükle sonuç alınabilseydi, bunu ABD Vietnam'da, Fransa Cezayir'de sağlardı.

Filistin halkı kendi topraklarına dönmeden, kendi kaderini özgürce belirlemeden ve İsrail, işgal ettiği Filistin ve Arap topraklarından çekilmeden İsrail halkı barışa ve güvenliğe kavuşamaz. Bu kavgada da, sonuçta Filistin halkının galip geleceğine kuşku yok. Sesten hızlı savaş uçaklarının, füzele- rin hükmü bir yere kadardır. Tarih bunu gösterecektir.

ABD Korsanlığı ve NATO Üssü

Bir başka ülkeye ait uçağı, uluslararası hava yolundan zorla çevirip kendi jetleriyle bir NATO üssüne indirmesi, ABD'nin korsanca yöntemlerde işi nerelere vardırđını gösteriyor. Bu olay bir kez daha gösteriyor ki ABD yönetimi sınır tanımaz bir teröristtir. Büyük ekonomik ve askeri güçleri elinde tutan, dünya politikasında birinci dereceden etkin bir devletin bu sorumsuz, maceracı, saldırgan tutumu insanlık için son derece tehlikelidir.

Diğer yandan, ABD, Filistinlileri taşıyan uçağı bir NATO üssüne indirmekle, NATO'yu görünürdeki amaçlarının ötesinde kullanmış, yeni bir emrivaki yapmıştır. ABD, çıkarları gerektirdiği zaman, NATO'yu kendi özel çıkarları yönünde kullanacak ve emrivakiler yaratabilecektir. Nitekim geçmişte İncirlik hava üssünü de Lübnan'a karşı bu şekilde kullandı.

NATO'nun elebaşları, ABD'nin uydusu devletler ve şefler bu olayın üstünü örtmeye çalışacaklar. Ama bu ülkelerin ilerici kamuoyu olayın önemi üzerinde durmalıdır.

Terör Üstüne Vaazlar ve Yeni Anti Sovyetik Kampanya

İlginçtir, ABD ve İsrail'in her saldırganlığının ardından, Batı'da ABD ve uyduları Sovyetlere karşı bir kampanya başlatıyorlar. Dünyamızda terör olaylarının ardında sosyalist ülkeleri, ulusal kurtuluş hareketlerini, anti-emperyalist bir politika güden liderleri göstermek için büyük şamata koparıyorlar. Batılı ülkelerin televizyonları hemen arşivlerindeki propaganda filimlerini yeniden sahneye sürüyor. Ortalığı yahudi filimleri kaplıyor.

Bu, kamuoyunu aldatmak, şartlandırmak, dikkatleri başka yana çekmek için başvurulan çok alçakça, hince bir yöntemdir.

Tamam, yahudi halkı Nazilerden çok çekti. Toplama kamplarının acı öyküleri elbet unutulmamalı. Ama

bunlar, tam da İsrail Filistin halkına yeni bir saldırı başlattığı ve diğer bölge halklarına karşı korsanca eylemlere giriştiği bir zamanda mı akla geliyor? Sözkonusu acıları çeken bir halkın, bir başkasına aynı şeyleri yapmaya hakkı var mı?

Diğer yandan, bu ikiyüzlü propagandanın senaristleri, emperyalist propaganda merkezleri, onu kaba bir anti-sovyetizmle birleştirmeyi de ihmal etmiyorlar. Her keresinde Sovyetleri de Naziler gibi despot göstermeye çalışıyorlar. Bu çok daha alçakça bir tutumdur.

Bu iğrenç haçlı kampanyalarını yürütenler iki gerçeğı gözardı etmek istiyorlar: Birincisi faşizm kapitalizmin ürünüdür, yavrusudur, bir türüdür. Yahudi halkına karşı yürütülen katliamdan sorumlu olan kapitalist sistemdir. İkincisi, eğer Yahudi halkının bir bölümü bu kırımdan yakasını kurtardıysa bu Sovyetler Birliği'nin faşizm üzerindeki zaferi sayesinde olmuştur. Yahudi halkı da elbet, sosyalizmin bu kurtarıcı, hümanist niteliğini çok iyi bilir.

Bu gerçeğı görmezden gelenler, saklamaya çalışanlar veya tersyüz edenler sosyalizm düşmanlarıdır, gericilerdir.

Siyonizm ve Nazizmin Ortak Noktaları

İsrail'den kopmuş, dünyanın çeşitli ülkelerine dağılmış ve bulunduğu her yerde bir azınlık durumunda olan yahudiler arasında milliyetçilik baskıdan doğdu. Yahudilerde bir yurt arayışı Nazi zulmünden çok önce başladı. Nazi zulmü ise yahudi milliyetçiliğini kamçıladi, doruğuna çıkardı.

Yahudi halkı ve bir inanç olarak museviler tarihte büyük baskılar gördüler. Bu halkın da baskılara karşı direnmesi, özgürlük ve barış içinde yaşama istemi doğal, tartışma götürmez bir hak.

Ne var ki, "siyonizm" denen yahudi milliyetçiliğı, kaynağını baskılara karşı tepkiden de alsa, bugün gerici, ırkçı, yayılmacı bir ideoloji haline gelmiştir. Ve ilginçtir ki siyonizmle nazizm arasında bir hayli ve temel önemde ortak noktalar var.

Nazizm gerici Alman tekellerine dayanıyordu. Siyonizm sırtını ABD tekellerine dayamıştır ve bunda Yahudi asıllı milyarderlerin büyük payı var.

Nazizm ırkçı idi, siyonizm de öyle.

Nazizm yayılmacı, savaş yanlısı, teröristti. Siyonistlerin bugün izlediğı politika da tıpkı öyledir. Onlar da Filistin halkını ülkesinden kovdular ve ona karşı acımasızlar.

Siyonistlerin, aynı zamanda anti komünist ve anti Sovyetik kampanyanın

(Devamı 14. sayfada)

Kompo, Provakasyon, Terör Yolunda Yeni Bir Adım:**TE RÖRLE MÜCADELE ve HAREKAT DAİRESİ**

Evren-Özal faşist kligi, "teröre karşı mücadele" adı altında, yeni bir provakasyon ve saldırı örgütü kurdu. Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde kurulan bu örgüt "Terörle Mücadele ve Harekat Dairesi Başkanlığı" adını taşıyor. Yılbaşından sonra faaliyete geçecek olan bu dairenin geniş yetkilerle donatıldığı belirtiliyor.

Burjuva devletin elinde ordu, polis örgütü, MİT, Kontrgerilla gibi kimi açık, kimi gizli bir dizi baskı, izleme ve saldırı kurumu var. 12 Eylül'den bu yana bunlar daha da pekiştirildi, donatıldı; yurtsever, devrimci ve demokratik güçlere karşı uzmanlaştırıldılar. Bunlar yetmiyor mu ki, faşist klik, böylesine yeni bir örgüt daha kurma gereğini duyuyor?

Besbelli yetmiyor. Bu kadar terör, işkence, zindan, bu faşist zorbalarmın gönlüne göre bir toplum yaratmaya, ülkeleri onlar için bir dikensiz gül bahçesi haline getirmeye yetmedi. İnsanlar bugün de direniyor. Bugün de içerde ve dışarda barıştan yana, sömürüye karşı sesler yükseliyor. Demokrasi güçlerinin direnci, fedakarlığı zorbalara geri adımlar attırıyor veya kimi durumda onları çaresiz bırakıyor. Hele onlar yurt içinde insanları kolayca zindana atıyor, asıp kesiyorlar; ama yurt dışına yönelik fazla birşey yapamıyorlar. Geleceğe yönelik olarak ise korku duyuyorlar.

İşte bu korku, endişe, onları durmadan yeni "tedbirler" almaya, yeni örgütler kurmaya yöneltiyor.

Terörle Mücadele Harekat ve Daire Başkanlığı (TMHDB)'nin amaçlarından biri şuydu: "Yurt içi ve yurt dışı tüm terör örgütlerini ve olaylarını izleyerek bertaraf etmek".

Bundan açıkça anlaşılıyor ki, sözkonusu örgüt, yalnız yurt içinde değil, yurt dışında da "izleme" ve "bertaraf etme", yani eylem koyma, saldırma, sabotaj yapma amacına yöneliktir. Faşist kligin yurt dışında demokrasi güçlerinin mücadelesinden tedirgin olduğu, bunu sık sık, çete şefi Evren'in ağzından dile getirdiği ve karşı eylemlere geçmekten, "yurt dışındakilerin de defterini dürmekten" söz ettiği bilinen birşey. İşte o, bu özlemlerini şimdi eylem alanına geçirmek istiyor.

Faşist kligin "terör"le neyi kast ettiği belli birşeydir. Onların azgın sömürü ve zulüm çarkını eleştirmek, barıştan söz etmek bile onlara göre bir terör olayıdır. Onlara göre her solcu, her demokrat, her Kürt yurtseveri bir teröristtir. Nitekim, sözkonusu örgütün "izlemeyi" ve "bertaraf etmeyi" amaçladığı örgütlerin bir listesi de verilmiştir. Bu listeye bakıldığında zaman, fa-

şist kligin, kendisini eleştiren veya eleştirebilecek hemen herkesi "terörist" olarak suçladığı açıkça görülüyor.

TMHDB altı bölümden oluşuyor: "Haberleşme ve Koordinasyon", "Asala ve Diğer Örgütler", Bölücü Faaliyetler", "Aşırı Sağ Faaliyetler", "Aşırı Sol Faaliyetler" ve "Hareket Şube Müdürlüğü".

Faşist kligin, sanki kendisinden daha "sağ"ı olabirmiş gibi "aşırı sağ faaliyetler"i de bu listeye dahil etmesi, besbelli, yalnızca formalite gereğidir ve "aşırı saf" yurttaşları kandırmak içindir.

Bu örgütün başlıca hedefleri arasında olan Kürt devrimci ve yurtsever hareketi, "Bölücü Faaliyetler" başlığı altında, "yurt içi" ve "yurt dışı bölücü örgütler" olmak üzere ikiye ayrılıyor. "Yurt içi bölücü örgütler" bölümünde şunların adı veriliyor: PKK, KAWA, Özgürlük Yolu, TDKP, TKKKO, KUK, Tekoşin, Yekbun. "Yurt dışı" bölümünde ise KOMKAR, BİRKOM, AKSA, FEYKA ve BAHÖZ'un adları verilmekte.

"Aşırı Sol Faaliyetler Bölümü" ise, "Komünizm Bürosu" ve "Aşırı Sol Örgütler Bürosu" olmak üzere ikiye ayrılıyor. "Aşırı Sol Örgütler Bürosu"nun THKO, THKP-C, TKP-ML, TİİKP gibi örgütlerle görevli olduğu belirtiliyor.

Terörist devletin bu yeni saldırı ve provakasyon örgütü, yalnız gizlilik içinde çalışmaya zorlanmış sol, yurtsever, demokrat örgütleri değil, açık, legal çalışmaları ve örgütleri de hedeflemiştir. Amaçları arasında şu da sayılıyor: "Legal ve illegal olarak faaliyet gösteren kişi ve kuruluşların çalışmalarını takip etmek, değerlendirmek ve istatistikini tutmak". Daha sonra ise şöyle deniyor:

"İşçiler ve öğrenciler arasında ve toplumun öteki kesimlerinde sürtüşmelere, huzursuzluklara ve çatışmalara yol açabilecek faaliyetleri izlemek ve meydana gelmesi olası olayları önleyici gerekli önlemleri almak".

Bunun ne anlama geldiği açık. İşçi ve öğrenci kitleleri sürekli izlenecek ve fişlenecek (Bu şimdiye kadar zaten yapıyordu; ama bu iş için yeni bir örgüt oluşturuluyor.) O, aynı zamanda bir "huzursuzluk" veya "sürtüşme" tehlikesi gördüğünde "önlemler" de alacak; yani provakasyonlara ve tutuklamalara girişecek. Gayet açık.

Bu örgüt aynı zamanda yurt dışına çıkmak isteyenlere, "sakıncalı" görüp pasaport verilmesini engelliyebilecek; yine yabancıları, turistleri, araştırmacıları izleyecek; icabında sınırdışı edecek veya tutuklayacak..

Bu saldırı örgütüne verilen önemli yetkilerden biri de şu:

"TMHDB ekipleri, terörle ilgili operasyon ve sorgulamalara katılacaklar" ve bunu yaptıklarında, "yerel güvenlik makamları onlara her türlü yardım ve desteği sağlamak zorundalar".

Böylece 12 Eylül döneminin bir uygulaması daha sürece demektir. 12 Eylül darbesinden bu yana, özel yetiştirilmiş operasyon ve işkence ekipleri "sorgulamaları" da bizzat yürütmekte, yani gözaltına alınan insanlara günler, aylar boyu amansız işkenceler yapmakta idiler. Şimdi, bu örgüt eliyle, sıkıyönetim tümüyle kalktıktan sonra da aynı işe devam edilmek isteniyor.

Bir yandan yeni polis yasası ile, polis tam bir alı kıran baş kesen yapıldı; diğer yandan, yine bu polisle yeni bir saldırı, işkence örgütü oluşturuluyor. Ve bütün bunlar, demokrasiye geçişin birer adımı.. Cunta'nın Batı'daki, yalnızca "sahte demokrat" değil, "sahtekar demokrat" dostlarının kulaqları çınlasın!

Peki, o "faşizm"le bu "demokrasi"nin farkı ne diyeceksiniz? Besbelli değişen birşey olmayacak. Evren-Özal çetesinin planı bu. Onlar, halka, işçilere, aydınlara, gençliğe, yurtsever ve barışsever insanlara soluk aldırılmak için ellerinden geleni bundan böyle de yapacaklar.

Ülkemizin demokrasi güçleri, faşist rejimin sözkonusu yeni planı konusunda da uyanık olmalıydılar. Teröre karşı mücadele örgütü gibi gösterilen bu örgüt, tipik bir kompo, provakasyon, saldırı ve işkence örgütüdür.

O, yurt dışında yurtsever ve demokrat güçlere karşı kompo, sabotaj ve cinayetlere girişmeyi amaçlamıştır.

O, yurt içinde, demokrat ve yurtsever güçlere, işçi ve gençlik hareketine karşı vurucu ve işkenceci timlere yasalık kazandırma çabasıdır.

Bu örgütün oluşturulduğu günlerde, hükümete, bütçe dışı olarak 60 milyar lira daha harcama yetkisi verildi. Bunun, bu türden komplolar, adam satın almalar, provakasyonlar için istendiği açık birşey. Yeni Ağcalar sahneye çıkarılacaktır.

Bunlar, faşist çetenin planları. Ama onları hedeflerine ulaştırarak mı? Kesinlikle söyleyelim ki, bugüne kadar estirdikleri terör, zorbalık, bu iş için kurdukları örgütler onları amaçlarına ulaştıramadı ve bundan sonraki çabaları da boşa çıkmaya mahkumdur. Bunlar yıkım rampasına giren tüm zorba rejimlerin azgın çırpınılarıdır.

Faşist rejimi ve onun yolundan yürümeyi deneyecek başkalarını kurtaracak hiçbir çare, hiçbir önlem yoktur.

DEMİREL ve ECEVİT

12 Eylül darbesiyle sesleri kısılan Demirel ve Ecevit'in, bir süredir perde gerisinden perde önüne çıktıkları ve seslerini tekrar yükselttikleri görülüyor. Bu, bir yönüyle Cunta'nın zayıfladığının, ipleri elinden kaçırmakta olduğunun bir kanıtı. Özellikle Bay Demirel havayı iyi koklayan biridir.

Demirel ilginç şeyler söylüyor. Eskiden beri demokrasi yanlısı olduğundan dem vuruyor ve askeri darbelere karşı çıkıyor. Bu güzel. Ama Demirel gerçekten demokrasi yanlısı mıdır? 1961 Anayasasından şikayet eden ve onun demokratik hükümlerinin budanması için çaba gösterenlerin başında o gelmiyor muydu? Faşist MHP ile kader birliği yapan, faşist militanları devlet kademelerine dolduran, 12 Eylül öncesi polis terörünü kızıştıran, faşist canileri arkalayan ve "bana, milliyetçilere katil dedirtemezsiniz!" diyen o değil miydi?

Gerçek şu ki, 12 Eylül öncesinde ülkeyi bir faşist tırmanış zeminine sokanlar arasında Demirel'in rolü birinci derecedendir. Cunta, Demirel ve partisinin döşediği kaldırım taşlarına basarak iktidara ey koymuş ve el koyduktan sonra da Demirel ve ekibini bir yana itmiş, susturmuştur. 12 Eylül öncesinde cumhurbaşkanlığı seçiminin uzamasını kıvranaşarak seyreden ve bu postu kendi hakkı sayan bay Evren, darbeyle birlikte kendisini devlet başkanı ilan etmiş, böylece hem muradına ermiş, hem de "hakkı olan şeyi" kendisine teklif etmeyen Demirel ve ötekilerden öcünü almıştır.

Demirel gibilerinin bile, bugün cuntaya ve askeri darbelere karşı çıkmaları, demokrasiden söz etmeleri şaşırtıcı değildir. Bunu yaratan faşist rejimin doğasıdır. AP, CHP ve öteki burjuva partilerini bile yasaklayan, liderlerini gözaltına alan, tekrar sahneye çıkmalarını önlemek için anayasaya hüküm koyan faşist iktidar, ister istemez onları da karşısına almıştır.

Cunta'nın gözden düştüğü, zulüm ve sömürü çarkından bıkan kitlelerde hoşnutsuzluğun arttığı koşullarda Demirel yeniden bir kurtarıcı pozuyla sahneye çıkıyor. 'Korkunun dağa taşma sindiğinden' söz ediyor ve kitleleri tepki göstermeye çağırıyor. Savunma hakkının kısıtlanmış olmasını eleştiriyor ve "bu hak birgün herkese lazım olur", diyor. Diğer yandan, geçmişinde hiç bir kirli iş, bir kan lekesi olmadığını ileri sürerek o ünlü ve kirli geçmişi temize çıkarmaya çalışıyor.

Oysa ne Demirel'in dünü o kadar uzak bir geçmiştir, ne de insanlar bu kadar unutkan. Demirel ve ekibinin bugün yaptıkları ise bir ikiyüzlülükten, sahtekarlıktan başka birşey değil.

Demirel'in istediği demokrasi, yalnızca, iktidar nimetlerinden ve yarışından uzaklaştırılmış kendisi ve ekibi

çindedir. O, hiç de işçiler, köylü emekçiler, gençler, aydınlar ve Kürt halkı için özgürlük istemiyor. O, halkın ilerici güçlerinin zincire vurulması için 12 Eylül öncesinde elinden geleni yaptı.

Onların Anayasa'da istedikleri değişiklik, yalnızca kendilerine konmuş siyasi yasağın, buna ilişkin geçici maddenin ortadan kaldırılmasıdır. Bundan öte bu anayasa onların da tam istediği türdendir. İhsan Sabri Çağlayangil, daha kısa süre önce, düşünce özgürlüğüne getirilen bu sınırlamaların bile gerekli olduğunu inatla savundu. Ona göre düşünce suç değil, ama açıklanmamak koşuluyla..

Demirel'in "savunma hakkı"ndan kast ettiği, zindanlarda, hertürlü savunma olanağından yoksun tutulan onbinlerce siyasi tutuklu değil, kendisi ve ekibidir. Onlar görüşlerini açıkça söylerlerse, kendilerine yönelik eleştirilere cevap verirlerse sorun kalmayacak.

Ecevit ise şöyle diyor: "Ben de, kesin yasakların uygulandığı dönemde, bedelini ödeyerek, özgürlüğümü olabildiğince kullandım".

Ama gerçekte hiç de öyle olmadı. Sayın Ecevit, evet, bir-iki ufak çıkış yaptı ve bu yüzden sıkıyönetim mahkemelerinin karşısına çıktı. Ama yüzbinlerce insanın gördüğü baskı, işkence ve yüzlercesinin hayatının kaybına yolaçan olaylar yanında bu nedir ki. Cunta'dan aldığı kırmızı pasaportla kuzey ülkelerini, kendi deyimleriyle "demokrasinin beşiğini" ziyaret eden Ecevit, bu ülkelerin sosyal demokratlarına bile, "solcu ve bölücüler" in dediklerine uyup Cuntayı sert biçimde karşıya almamalarını, onu Avrupa topluluğundan dışlamalarını öğütledi. Televizyonda şiirler okumakla yetindi.

Sayın Ecevit, evet, bir sosyal demokratır. Ama o, sosyal demokratların uğruna mücadele ettiği türden bir demokrasi için de olsa, cuntayı yürekle karşıya almaktan, etkin bir mücadele yürütmekten kaçındı. Eğer Türkiye'de bunu yapamazsa, Türkiye dışında kalarak yapabiliirdi. Ülkelerine faşizmin geldiği halklar içinde bu türden gözü pek sosyal demokratlar, hatta burjuva liberaller görülmüştür.

Ecevit, bir süre önce yaptığı bir açıklamada, bazı olayların üstündeki perdenin aralanması gereğinden söz ediyor. Kendisine karşı 12 Eylül öncesinde İzmir'de girişilen suikastın, Abdi İpekçi cinayetinin ve Ağca'nın askeri cezaevinden kaçırılışının içyüzünü araştırılmasını istiyor.

Bu istem, çok geç kalmış olsa da haklıdır. Evet, bunlar araştırılmalı. Bu olayların, 1977 kanlı 1 Mayısının ve benzer nice olayın arkasında MİT'in, Kontr-Gerilla'nın, Evren ve şürekasının ve daha arka planda da CIA'nın olduğuna kuşku yok.

Ne var ki Ecevit, bu sözlerle kendi zaafını, açmazını bir kez daha açığa vuruyor. Ecevit, 12 Eylül öncesi kısa sayılmayacak bir dönem başbakan olarak önemli yetkilere ve kitle desteğine sahipti. Ama sivil ve resmi faşist örgütlerin üstüne gitme yürekliliğini gösteremedi. Kendisine yapılan suikastın içyüzünü ortaya çıkarmak için bile gerekeni yapmadı; şimdi bu işi başkalarından bekliyor! Tersine, şer güçlerini yatıştırmak, militaristlere, şovenlere, büyük sermayeye ve bizzat ABD emperyalistlerine hoş görünmek için dönüp sola vurmak taktiğini seçti. Tarih ondan, hem demokrat geçinen, hem de tarihi fırsatları demokrasi yönünde kullanmayıp demokrasi güçlerini bölüp dağıtmaya çalışan ürkek, şaşkın, biri olarak söz edecektir.

Kaldı ki, Ecevit'in demokrathığı da çok su götürür. Ecevit iktidar döneminde sola, özellikle de Kürt yurtsever hareketine az baskı yapmadı. Bugün de, Cunta'nın sillesini yediği bir dönemde bile, sola sınırlar çizmekten, bu işte muhbirliğe kadar varmaktan ve Kürt halkını yok saymaktan geri kalmıyor; şovenizm yarışına katılıyor ve böylece burjuva ve militarist çevrelerden puan toplamaya çalışıyor.

Demirel ve Ecevit, bu 12 Eylül öncesi dönemin iki iktidar sahibi, şimdi eski günlere dönmeyen atağı içindeler ve yeniden bir demokrasi havarisi görünümü yaratmak istiyorlar. Ne var ki ülke demokrasiyi onların eliyle beklemek boş bir hayal olur ve bunu ancak çok çaresiz, saf kişiler düşleyebilirler.

Demirel ve Ecevit'in yeniden siyaset sahnesine dönmeleriyle Türkiye'de demokrasi var olmayacak. Generallerin anayasası ortadan kaldırılıp gerçekten demokratik bir anayasa oluşturulmadan, faşist baskı aygıtı dağıtılmadan ve sorumlularından hesap sorulmadan, zindanlardaki onbinlerce politik tutuklu özgürlüğe kavuşmadan; düşünce, basın, örgütlenme ve diğer temel hak ve özgürlükler tam olarak sağlanmadan, emperyalizmle bağımlılık ilişkileri koparılmadan, Kürt halkı üzerindeki ulusal zulme son verilip halkımızın meşru hakları tanınmadan demokrasi gerçekleşemez.

Demokrasi davasının gerçek sahipleri, Demirel ve Ecevit iktidarı da dahil, burjuvazinin yoksulluğa ittiği, amansızca sömürdüğü, faşist rejimin ise baskı ve sömürüyü üzerlerinde kat kat arttırdığı işçi sınıfıdır, emekçilerdir, Kürt ve Türk halk yığınlarıdır. Bugün de faşist rejimi içten içe sarsan, tedirgin eden asıl onların mücadelesidir. Bu mücadele, hiç kuşku yok, kabarcak ve güçlü eylemlere dönüşecektir. Faşist rejimi yıkacak, demokrasi ve devrim yönünde geniş ufuklar açacak mücadele de budur.

BİLDİRİ

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı SOL BİRLİK partileri, Kasım ayında yaptıkları üst düzey toplantısında güncel durumu değerlendirdiler, geleceğe yönelik kararlar aldılar ve kamuoyuna aşağıdaki bildiriye yayınladılar.

Bugün insanlık ağır bir tehdit altındadır. Reagan yönetiminin tırmandırdığı gerginliğe, yarattığı soğuk savaş atmosferine ve nükleer savaş tehlikesine karşı Sovyetler Birliği'nin izlediği yapıcı politika, getirdiği somut öneriler ve gösterdiği içtenlikli gayretler, uluslararası ilişkilerin normale döndürülmesi sürecinde büyük değer taşıyor. 18-19 Kasım 1985 günlerinde Cenevre'de yapılacak SSCB-ABD zirve toplantısı bu süreçte önemli bir kilometre taşı olabilir. Sovyetler Birliği yönetimi bu toplantının en yararlı bir şekilde değerlendirilmesi, toplantıda yumuşama doğrultusunda somut ve kalıcı adımların atılması için azami çabayı sarf ediyor. Stratejik atom silahlarının karşılıklı olarak yarı yarıya azaltılması önerisi, Sovyetler Birliği'nin barışçı politikasının somut ve içtenlikli bir öze sahip olduğunu bir kere daha gösterdi ve bütün dünya halkları tarafından hararetle onaylandı.

Sovyetler Birliği'nin ve diğer barış güçlerinin politikasında uzayın silahlandırılmasının engellenmesi birincil önem taşıyor. Her aklı başında kişi ABD silah tekellerinin dayattığı ve Washington'un yürürlüğe koyduğu 'Yıldız Savaşları' programını, dünyayı topyekun yokalmaya götürecektir. Nükleer silahlanma yarışında akıl almaz bir çılgınlık olarak değerlendiriyor. ABD'nin NATO'lu müttefikleri, nükleer silahlanma tırmanmasına en büyük desteği gösteren Thatcher, Kohl vb. gerici bile 'Yıldız Savaşları' programına katılma konusunda ikircikli davranmak zorunda kalıyorlar.

ABD emperyalizminin saldırgan tutumuna, Pentagon'un olanca savaş çılgınlığına rağmen bugün dünyada ağır basan barışçı eğilimdir, halkların barışa olan ihtiyacıdır. Nükleer bir savaşın galibi olamayacağını, böyle bir savaşın insanlığın sonu demek olduğunu herkes bilmektedir. Bu nedenle günümüzde kalıcı bir dünya barışının sağlanması yaşamsal önem taşıyor.

Türkiye'nin de içinde yer aldığı Orta Doğu, dünya barışı açısından son derece kritik olma konumunu sürdürüyor. ABD emperyalizmi, hem bölgedeki petrol kaynaklarını kontrol altında tutmak için, ama asıl büyük potansiyel taşıyan ulusal kurtuluş mücadelelerini, ilerici hareketleri bastırmak, Filistin halkının direnişini kırmak amacıyla devamlı savaş kundaklığı yapıyor. ABD'nin kışkırtmalarıyla başlayan ve süregelen İran-İrak savaşı, bölgede barışın önündeki başta gelen engellerden birisi olarak duruyor. Bu savaş, Kür-

distan'ın bu devletlerdeki parçalarında verilen ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri açısından son derece olumsuz, yıpratıcı bir rol oynuyor.

ABD emperyalizmi, İsrail'in ve gerici Arap yönetimlerinin yanısıra, bölgedeki politikasında Türkiye'ye önemli rol veriyor. İşbaşındaki Amerikancı Evren-Özal diktatörlüğü, Washington'un bölgedeki saldırgan politikasının yürütülmesinde büyük kolaylık sağlıyor. Nixon, İran'ın Şahlık dönemindeki yerini Türkiye'nin yükümlenmesini önerirken Beyaz Saray'ın Türkiye'ye biçtiği rolü dile getiriyor.

ABD'nin dış politikasında Türkiye'ye verilen yer Reagan yönetiminin Orta Doğu'daki saldırgan emelleriyle sınırlandırılmaz. ABD Türkiye'yi soğuk savaş politikasının tırmandırılmasında ve Sovyetler Birliği'ne karşı planlarının geliştirilmesinde önemli bir köprü başı olarak kullanıyor. Türkiye'nin ABD'ye bağımlılığının somut belgesi olan Savunma İşbirliği Anlaşması'nın yenilenmesi öncesinde, Türkiye'deki F-16 uçaklarının nükleer başlıklı füzelerle donatılmalarının gündeme getirilmesinin nedeni budur. Beyaz Saray bütün taleplerini kolayca dayatabilmektedir. Çünkü Ankara'daki diktatörlük koyu Amerikancıdır.

Son politik gelişmeler rejimin bunalımının derinleştiğini ve diktatörlüğün yalıtılma sürecinin daha da hızlandığını gösteriyor. ABD emperyalizminin ve İMF'nin dayattığı ekonomik politikanın iflası, bütün yıkıcı sonuçlarıyla birlikte açıkça ortaya çıktı. İşsizlik, hayat pahalılığı, işçi ve emekçi halk yığınlarının yaşamını dayandırmaz bir yoksullaşma içine sokuyor. Orta katmanlar arasındaki iflaslar sürekli yükselen bir çizgi izliyor. Ürününün ve emeğinin karşılığını alamayan köylüler ağır bir yıkıma sürükleniyorlar. Bir avuç tekelci para babasının çıkarına sürdürülen bu ekonomik politikaya bir kısım sermaye çevreleri dahi tepki gösteriyorlar.

Kürdistan'daki durum her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Faşist diktatörlük "teröristlerle mücadele" bahanesi altında onlarca masum insanı katlediyor, Kürdistan'da bir uçtan bir uca, hiçbir kural tanımayan vahşi bir terör estiriyor. Bu nedenle de halk hem korku, hem de öfke ve nefret içinde. Silahlı eylemlerle hiçbir alakası olmayan köylüler, yığınlar halinde ya göç etmek, ya da dağılara sığınmak zorunda kalıyorlar. Sıkıyönetimin İstanbul'dan da kaldırılması olasılığının ortaya çıkmasından sonra sıkıyönetimin de-

vam ettirildiği illerin tümüyle Kürdistan'da yeralıyor olmaları, rejimin ırkçı ve şoven yüzünü bir kere daha açığa çıkardı.

Gerek Kürt halkı üzerindeki terörün yoğun bir şekilde sürdürülmesi, gerekse sol güçlerin, demokratik haklar için mücadele veren yığınların sindirilmesi, yurt dışındaki muhalefetin bastırılması amacıyla "Terörle Mücadele Örgütü", Evren-Özal kliğinin halklarımızın en masum taleplerini zorbalıkla ve kanla bastırmakta kararlı olduğunu çarpıcı bir şekilde açığa çıkarıyor.

Toplumu bunalıtan afetlerden başcası olan işsizlik yığınlarının belini büyütüyor. İşçilerin ekonomik mücadelesindeki canlanma, sendikalarda rejime karşı tepkilerin artması ve sendikal haklar için taleplerin yükselmesiyle birlikte ileri nitelikteki işçilerin topluca işten çıkarılmaları işsizlik afetini daha dayanılmaz hale getiriyor. Burjuvazi işçi sınıfının en ufak kıpırdanmalarından dahi nasıl korktuğunu, ona karşı nasıl acımasız olduğunu ortaya koyuyor.

Cuntanın demokrasiye dönüş manevrası bütünüyle iflas etmiştir. Evren'in emriyle kurulan partiler kısa sürede dağılma sürecine girdiler, sözde parlamentonun ipliği iyice pazara çıktı.

Bu hızlı politik gelişmeler işçi ve emekçi yığınlarında rejime karşı artan hoşnutsuzluğun, burjuva muhalefetin diktatörlüğe karşı yükselen tepkilerinin ve tüm demokrasi güçlerinin verdiği mücadelenin sonucudur. Yığınlarda diktatörlüğün zorbalığına karşı direnme ve yığın eylemlerinde canlanma belirtileri daha açık ortaya çıkıyor. Demokrasi güçleri, bu tehlikeli gidişi durdurmak, demokratik hak ve özgürlükleri kazanmak için daha kararlı bir biçimde seslerini yükseltiyorlar. Aydınlarımız demokratik hak ve özgürlükleri savunuyorlar, Aydınlar Davası mahkemesini faşizmin yargılandığı bir kürsüye dönüştürüyorlar. Bugün daha geniş güçler Anayasasının değiştirilmesini, demokratik hak ve özgürlüklerin yeniden kazanılmasını, politik tutukluların kapsayacak bir affın çıkarılmasını, idam ve işkencelere son verilmesini, İMF'nin dayattığı ekonomik politikanın terkedilmesini ve ABD emperyalizmine kölece bağımlılığa son verilmesini savunuyorlar. Bunları gerçekleştirmenin bugünkü diktatörlüğe son vermeye ve demokratik bir rejimin kurulmasına bağlı olduğu, bunun zorunluluğu daha açık görülüyor.

Politik mahkum ve tutukluların salıverilmelerini kapsayan genel af, halkla-

rimizin en yakıcı taleplerinden birisi olarak gündemdeki yerini koruyor. Özal, Evren'in verdiği gözdağlarını bahane ederek genel aftan yan çizmenin yollarını arıyor. Ancak bu konu yığınların talebi olarak topluma mal olmuştur ve onların kararlı tutumu genel affın gerçekleşmesinin başlıca güvencesi olacaktır.

Son politik gelişmeler sol güçlerin omuzundaki tarihsel sorumluluğu daha da arttırıyor. Yaşanılan süreci vakit yitirmeksizin etkilemek, demokratik hak ve özgürlükler için mücadelede yığınları aktif bir şekilde yönlendirmek, işçi ve emekçi kitlelerin önüne, onların en temel istemlerini kararlılıkla savunan birleşik ve etkin bir politik güç olarak çıkmak zorunludur. Bu olanaklıdır, çünkü sol güçler ilk günden itibaren işçi ve emekçi halkın demokratik kazanımlarını, onun en temel yaşamsal istemlerini tüm baskı ve zorbalığa karşı kararlılıkla savundu. Şimdi çok daha geniş güçler onların ileri sürdüğü istemlere sahip çıkıyor, bugünkü rejimin değişmesi gerektiğini söylüyor. Faşizme karşı bu güçleri birleştirmek, yığınların kendi istemleri temelinde aktif politik mücadeleye çekilmelerini sağlamak ve yığın hareketlerinin önünü açmak olanaklıdır.

Bunun için sol güçlerin birliği yaşamsal önem taşıyor. Sol Birlik Türk ve Kürt halklarının, tüm demokrasi güçlerinin en ivedi istemlerini hayata geçirmek ve faşist diktatörlük rejimine son vermek amacıyla;

- İdamların ve işkencenin durdurulması, yeni tutuklamalara son verilmesi,

- Kürt hakları üzerindeki baskıların kaldırılması, Kürt halkının ulusal demokratik haklarının tanınması,

- "Terörle Mücadele Örgütü" vb. kuruluşların dağıtılması,

- Korkunç boyutlara varan işten çıkarmaların durdurulması, işsizliği ve pahalılığı önleyecek tedbirlerin alınması, dış borç ödemelerinin durdurulması,

- Tüm çalışanlar için grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakların eksiksiz elde edilmesi,

- Siyasi tutukluları kapsayan genel affın bir an önce çıkartılması,

- Barıştan, yumuşamadan, silahsızlanmadan yana bir dış politika izlenmesi, Savunma İşbirliği Anlaşması, Mutabakat Belgesi ve aynı nitelikteki diğer ikili anlaşmaların iptal edilmesi için başta sol güçler, işçi sınıfı ve emekçi halklarımız olmak üzere tüm demokrasi güçlerini ortak mücadeleye çağırıyor.

Sol Birlik bu güçlerle tek tek veya kalıcı eylem birliklerine hazırdır. Sol Birlik yukarıdaki taleplerin hayata geçirilmesi, demokratik hak ve özgürlükler uğruna yürütülen mücadelenin güçlendirilmesi için üstüne düşen sorumluluğu yerine getirecek, bu amaçla diğer sol ve demokratik güçlerle kalıcı bir eylem birliğinin oluşturulması doğrultusunda olanca çabayı harcayacaktır.

BİR USTAYI YİTİRDİK

Kürt halkı değerli bir ustayı daha yitirdi. Kürt dili ve edebiyatına büyük hizmetleri geçen Profesör Qanatê Kurdo 31 Ekim günü 76 yaşında Leningrad'ta hayata gözlerini kapadı.

Qanatê Kurdo Kars'ın Susuz köyünde (şimdi ilçe) dünyaya gelmişti. Birinci Dünya Savaşı yıllarında Osmanlı hükümetinin Ermenilere karşı giriştiği kırım sırasında Yezidi Kürteri de paylarını aldılar, Susuz köyü dağıldı ve Qanat'ın ailesi bugünkü Ermenistan Cumhuriyeti sınırları içinde kalan Aragas yöresindeki Şenkani köyüne göç etti. Daha sonra burada yaşanan kıtlık nedeniyle orayı da bırakarak Gürcistan'ın başkenti Tiflis'e göçtüler ve oraya yerleştiler.

Qanat küçük yaşta babasını yitirdi ve amcası oğlu Reşidê Osman'ın yanında büyüdü. Bu yıllarda hem okuyor, hem de ayakabı boyacılığı yaparak harçlığını çıkarıyordu.

Ermenistan Komünist Partisi Merkez Komitesi 1928 yılında sekiz Kürt gencini öğrenim için Leningrad'a gönderdi. Qanat da bunlar arasında idi. Orada işçi üniversitesinde okudu öğretmenleri arasında N.Y.Mar, H.A.Orbeli ve A.A Frêyman gibi Kürt dili ve tarihi konusunda uzman bilginler vardı. Qanat burayı bitirerek Kürt dili üzerinde öğretmen oldu.

1959 yılında Leningrad'ta Doğu Bilimleri Enstitüsü'nde Kürt dili Kürsüsü açıldı. Kürsünün yönetmeni H.A.Orbeli idi. Onun 1961'de ölümüyle yerine Qanatê Kurdo geçti. Prof. Qanatê Kurdo, o günden bu yana Kürt dili ve edebiyatı ile ilgili olarak değerli çalışmalar yaptı, bir dizi eser verdi ve pek çok araştırmacının, dilci ve tarihçinin yetiştirilmesinde önemli rol oynadı.

1970 yılında Bağdat üniversitesinde Kürt akademisi açıldığında Prof. Qanatê Kurdo fahri öğretim üyesi seçildi.

Eserlerini Rusça ve Kürtçe yazdı, çeşitli dergilerde çok sayıda dil ve tarih üzerine makale yayınladı. Şimdiye dek yayınlanmış eserleri şunlardır:

Kürt Dili Grameri (Moskova 1957);

Kürt Dili (Moskova 1961);

Kürt Dili Grameri, Kurmanci ve Sorani Lehçeleri Karşılaştırmalı Olarak (moskova 1978);

III-IV ve VII-VIII Sınıflar İçin Dilbilgisi (Erivan, 1970)

34 bin kelimelik Kürtçe-Rusça sözlük (1960);

Kürt Edebiyatı Tarihi, Cilt-I (Roja Nu Yayınları, Stokholm, 1983).

Kürt edebiyatı Tarihi'nin 2. Cildi de yine Roja Nu yayınları arasında çıkmak üzeredir.

Qanatê Kurdo'nun, 1970 yılında basılan Kürtçe Dilbilgisi eseri, kendisi tarafında geliştirilerek KOMKAR'a gönderildi ve 1981 yılında KOMKAR Yayınları arasında latin harfleriyle ba-

sıldı.

Onun, bunların dışında henüz basılmamış eserleri var ki, umarız kısa dönemde basım olanağı bulacaklar.

Qanatê Kurdo Sovyetler Birliği'nde yaşayan Kürtler arasında dil ve edebiyat alanında yetişen seçkin kişilerden biridir. Onun yaşamını değiştiren Ekim Devrimi oldu. Devrim olmasaydı, o da, sayısız Kürt çocuğu gibi belki bir ayakabı boyacısı, belki bir çoban olarak yaşamını tamamlayacaktı. Ama devrim ona öğrenme, gelişme ve yeteneklerini ortaya koyma yolunu açtı.

Bugün Sovyetler Birliği'nde Ermenistan, Gürcistan, Azerbaycan, Türkmenistan gibi çeşitli cumhuriyetlerde azınlık halinde yaşayan 200.000 dolayında Kürt bulunmaktadır. Ekim Devrimi uluslar sorununa temel bir çözüm getirdi, onları özgürlüğe kavuşturdu ve her türden ulusal baskıya son verdi. Bir azınlık teşkil eden Kürtler de her Sovyet yurttaşının temel hak ve özgürlüklerinden yararlanıyorlar. Kendi anadillerinde okullarda okuyorlar. Kürt dilinde eğitim yapan öğretmen okulları, Kürt dili, edebiyatı ve tarihi üzerine araştırma yapan akademiler, enstitüler var. Ermenistan'da haftada iki kez yayınlanan Riya Teze (Yeni Yol) gazetesi yıllardan beri çıkıyor. Erivan radyosu Kürtçe yayın yapıyor.

Bu olanaklar yüzündendir ki, Kürtler, yalnız ulusal baskıdan, sınıfsal sömürden kurtulmakla, insanca bir yaşama kavuşmakla kalmadılar, onlar arasında kültür ve bilim alanında pek çok kişi yetişti. Kürt yazarlar roman, hikaye, şiir, tiyatro, folklor ve dilbilim alanında pek çok eser verdiler. Baleda, sporda önde gelen isimler arasında Kürtler de var.

Halkımız bu isimlerle övünüyor. Onlar, halkımızın olduğu kadar, Sovyet toplumunun, sosyalizmin ürünüdürler.

Sovyetler Birliği'ndeki Kürt azınlığının gösterdiği gelişme, aynı zamanda halkımız için son derece öğreticidir.

(Devamı 15. sayfada)

ÇAĞRI

Partimizin ve Kürdistan Yurtseverler Birliği'nin Kürdistan halkı adına, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun 40. Dönem Toplantısı'na sundukları metin:

Kürt halkı, tarihi önem taşıyan bu toplantı nedeniyle, Birleşmiş Milletler üyesi devletleri ve delegasyonları sıcak duygularla selamlar, Birleşmiş Milletler örgütünün ekonomik, sosyal, kültürel ve insan hakları alanında insanlığa ve dünya uluslarına 40 yıl süreyle yaptığı değerli hizmetlerin önemini belirtir.

Kuşku yok ki, Birleşmiş Milletler örgütünün temel sözleşmede somutlanan yüksek prensipleri, 40 yıl boyunca dünya uluslarının büyük çoğunluğu için son derece gerekli ve yasal bir kılavuz oldu. Onlar, aynı zamanda, uluslararası hukukun çiğnenmesine, saldırganlığa, uluslararası barış ve güvenliği bozucu eylemlere karşı önemli bir engel teşkil etti. Örgüt, bu 40 yıl boyunca gelişip güçlenerek görkemli bir güç haline geldi. Onun sayısız organları, komiteleri, uzmanlaşmış büroları yaşamın her alanında önemli kararlar aldılar. Bunlar arasında özellikle ekonomik, sosyal ve politik haklarla ilgili olanlar ve ulusların kendi kaderlerini özgürce tayin hakkı hayati önemdedir.

Birleşmiş Milletler örgütünün en büyük başarısı sömürgecilik sisteminin yıkımı sürecini hızlandırmak oldu; böylece, çok sayıda bağımlı ülke ve halk bağımsızlığa ulaştı ve uluslararası topluluğun özgür bir üyesi haline geldi.

Biz, Birleşmiş Milletler'in tüm bu olumlu ürünlerinin yanısıra, dikkatinizi doğal ve mantıklı olmayan bir duruma, örgütün, Kürdistan'ın tüm parçalarında Kürt halkının içinde bulunduğu kötü duruma ve onun meşru haklarına ilişkin olarak hemen hemen tümüyle ilgisiz kalmasına ve bu konunun üstünde durmamasına çekmek istiyoruz.

Bu 40 yıl boyunca, Birleşmiş Milletler örgütü ve onun sayın üyeleri, Kürt sorununu bir kez bile Genel Kurul'da veya Güvenlik Konseyi'nde tartışma gündemine getirmeye gerek görmediler. Sorun zaman zaman, yalnızca bazı alt komitelerde, o da çağrı ve başvuruların çokluğu, insan haklarının ağır biçimde çiğnenişi ve soykırım eylemlerinin basın-yayına yansımaları durumlarında, kimi hükümetler tarafından veya bazı uluslararası örgütlerin değerli çabaları sonucunda ele alındı.

Kürt hakına karşı zalimce ve hertürlü ölçüyü aşan suçlar işleyen bu ülkeler Birleşmiş Milletler'in üyeleridir, onun temel sözleşmesini imzalamışlardır; bu sözleşmenin gerekçesine, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Bildirisi'ne, Soykırımın Önlenmesi İçin Uluslararası Anlaşmaya, Irk Ayrımının Her Türünün Ortadan Kaldırılmasına ilişkin karara, bunun gibi, ekonomik, sosyal ve kültürel haklara ilişkin bir dizi karara -tüm ulusların kendi kaderlerini özgürce tayin hakkı dahil- evet demişlerdir; ancak tüm bunları kaba biçimde ihlal etmektedirler.

Birleşmiş Milletler Örgütü ve tüm üye devletler bir bütün olarak, Kürdistan'ın tüm parçalarında Kürt halkının yürüttüğü mücadele ve onun haklı istemleri karşısında sesiz kalamazlar. Onlar, bugün Kürdistan'a egemen olan devletlerin, onların temsilcilerinin verdikleri kesin garantilerin, yaptıkları taahhütlerin (Türkiye bakımından Lozan Andlaşması'nda, Irak bakımından Milletler Cemiyeti'nde, İran bakımından Birleşmiş Milletler'de) çiğnenmesi karşısında ciddi yasal ve moral sorumluluklar taşıyorlar.

Halkımız, Kürdistan'ı bölüşmüş devletlerin çok yönlü ve amansızca zulüm ve zorbalığı karşısında, uluslararası toplu-

luğun bu suskun tutumu nedeniyle derin üzüntülerini iletir.

Biz, halkımızın tabii tutulduğu kitlesel sürgünler, tutuklamalar ve kıyımlar; varlığımızın inkar edilmesi; peşpeşe gelen sıkıyönetim rejimleri; tüm uluslararası sözleşmeleri çiğneyen özel yasaklar, ırk ayrımının türlü uygulamaları; kültürel ve fiziki soykırımlar; sivil hedeflerin bombalanması; zehirli gaz ve öteki kimyasal silahların kullanılması; sivil ve savunmasız halkın ve savaş tutsaklarının öldürülmesi; ürünlerin, tarım alanlarının ve ormanların yakılıp kurutulması; periyodik biçimde tekrarlanan sindirme ve kitlesel terör kampanyaları; militanların yakınları oldukları gerekçesiyle binlerce sivil kişiyi içine alan tutuklama kampanyaları; hapishanelerdeki barbarca işkence yöntemleri; politik tutukluların yasal bir karar olmadan yok edilmesi; Kürtlerin -kişisel ve kurumsal- her türlü sosyal, politik ve demokratik haklarının inkarı; Kürt dilinde eğitim görme temel hakkının inkarı gibi vb. uygulamaların ayrıntıları üzerinde durmayacağız. 2.Dünya Savaşını izleyen barış andlaşmalarıyla Kürdistan'ın dörde bölünerek Türkiye, İran, Irak ve Suriye arasında bölünmesinden sonra, Kürt halkı ağır bir zulüm ve sömürünün hedefi oldu. Gerek Sevr andlaşmasıyla, gerek Büyük Britanya ve Irak'ta yeni oluşturulan hükümet arasında 1922 yılında yayınlanan ortak deklarasyonla Kürt halkına tanınan yarı-bağımsız statü daha sonra unutuldu ve rafa kaldırıldı.

Bugün, 20 milyon nüfusuyla, kendine özgü dili ve kültürel varlığıyla, yüksek derecede ulusal bilinciyle varolan ve Kürt adını taşıyan ulusumuz, doğaya ve akla aykırı biçimde inkar ediliyor ve onun her türlü hakkı ayak altında çiğneniyor. Ki bu haklar, bazı hallerde, birkaç bin kişiyi aşmayan topluluklara bile tanınmıştır. İşte Kürt Sorunu bu gerçekten kaynaklanıyor.

Bu nedenledir ki, Kürt halkının tarihi, 1920'lerden önce ve sonra, bugüne dek, sözkonusu olumsuz duruma karşı süregelen silahlı ve politik bir direnişin tarihidir. Halkımız bu süre zarfında üç kez özerk (otonom) bir statü elde etmeyi başardı: Irak Kürdistanı'nda Şeyh Mahmut'un hükümler dönemi (1918/19 - 1922/23), 11 Mart anlaşması sonucu sağlanan otonomi (1970-1974); İran Kürdistanı'nda Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluşu (1946). Ne yazık ki bu girişimler de kısa süreli oldular ve sözkonusu devletler tarafından amansızca ezildiler. Türkiye Kürdistanı'nda Kürt halkının bağımsızlığa ulaşmak için 1925'te, 1930'da, 1937'de giriştiği kitlesel ayaklanmalar da Kemalist devlet tarafından barbarca ezildiler.

Şu anda Kürdistan'ın iki parçasında (Irak Kürdistanı'nda 1976'dan, İran Kürdistanı'nda 1979'dan beri) silahlı direniş güçlü biçimde yürütülüyor. Türkiye Kürdistanı'nda ise Kürt halkının mücadelesi politik ve örgütsel bakımdan oldukça yoğun ve kitleseldir.

Kürtlerin hoşnutsuzluğu ve direnişi, Kürdistan'da hüküm süren güçlerin, halkımızın sosyal, kültürel, ekonomik, politik ve ulusal ihtiyaçlarına ve istemlerine demokratik yöntemlerle, adil ve yeterli biçimde cevap verememelerinden kaynaklanıyor. Kürt halkının sürekli başkaldırısı, bu yabancı egemen güçlerin haksız ve ırkçı politikasının bir sonucudur. Kürt sorunu ile ilgilenen kişilerin, her Kürt hare-

KÜRT HALKI ADINA BİRLEŞMİŞ MİLLETLER'E BAŞVURDUK

Birleşmiş Milletler örgütü 40 yılını tamamladı. Örgüt, bu süre içinde uluslararası düzeyde ve insanlık için önem taşıyan bir dizi işler başardı. Üyelerinin sayısı, yeni bağımsızlığa kavuşan ülkelerle giderek arttı. Diğer yandan, BM sözleşmesinde yazılı birçok konuda zaman zaman çaresiz de kaldı. Üye devletler içinde ortak sözleşmeyi ve kararları çiğneyenler, kaba güce başvuranlar çokça görüldü. Özellikle ABD, onu kendi çıkarları yönünde kullanmaya çalıştı. Üye devletlerin sayısı artıp ABD ve öteki emperyalist ülkeler Birleşmiş Milletlerde at oynatamaz hale gelince de, şimdi, açıkça örgütü karşıya almaktan kaçınıyorlar.

Birleşmiş Milletler'in sözleşmesini ve diğer kararlarını çiğneyen ülkeler arasında Türkiye ve Kürdistan'ı paylaşmış olan öteki devletler var. Bunlar, Birleşmiş Milletler ilkelerini, altına imza attıkları Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Bildirisi'ni ve öteki uluslararası sözleşmeleri bir paçavra gibi çiğnemekte beis görmüyorlar.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun 40. Dönem Toplantısı 17 Eylül'de Nevyork'ta başladı ve halâ devam ediyor. Örgütün tarihinde önem taşıyan bu toplantıya Partimiz ve Kürdistan Yurtseverler Birliği ortaklaşa, Kürt halkının durumuna ilişkin bir başvuruda bulundular.

Başvuru, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Peres de Cuellar'a, Genel Kurul Başkanı Jaime de Pinies'e Partimizin temsilcisi Selim Azad yoldaş tarafından iletildi. Başvurunun birer fotokopisi ayrıca üye devletlerin Nevyork'taki daimi temsilciliklerine, uluslararası çeşitli kuruluşlara ve basına verildi.

Selim Azad yoldaş, ülkelerin Birleşmiş Milletler'deki

misyonlarıyla, BM'e üye çeşitli uluslararası örgütlerin temsilcileriyle görüşmeler yaptı ve onlara halkımızın sorunlarını anlattı. Onlar, sorunu bu dönemde Genel Kurul'a getirmek mümkün olmasa bile, Birleşmiş Milletler'in çeşitli organlarında dile getireceklerine ve halkımıza destek olacaklarına söz verdiler. National Herald adlı günlük ve Kampara adlı haftalık Amerikan gazeteleri, halkımızın mücadelesine ilgi duyan diğer bazı gazeteciler S. Azad yoldaşa röportajlar yaptılar.

Bulgaristan Kürt Halkı Üzerindeki Baskıları Dile Getirdi

22 Ekim'de Genel Kurul'da konuşan faşist rejimin başbakanı Özal'ın, Bulgaristan'a yönelik suçlamaları üzerine, Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nin Birleşmiş Milletler Daimi Temsilciliği

adına basına dağıtılan bildiriye bu suçlamalara cevap verildi.

Bildiriye, Türk hükümetinin dikkatleri başka yana çekmek, Türkiye'de insan haklarının ağır biçimde çiğnenişini örtbas etmek için bu yola başvurduğu dile getiriliyor ve şöyle deniyor:

"Osmanlı İmparatorluğu'nun Balkanlar ve birçok Arap ülkesi üzerindeki yüzlerce yıl süren despot yönetimi iyi bilinen bir şeydir. Türk hükümeti, 1,5 milyon Ermeniyeye karşı işlenen soykırım suçunu, bu tarihi gerçeği bile bugüne kadar inkar etmeye devam etti. Türkiye, 10 yılı aşkın süreden beri, Birleşmiş Milletler'in bir üyesi olan bağımsız ve tarafsız Kıbrıs Cumhuriyeti'nin geniş bir bölümünü işgal altında tutuyor. Türkiye, ulusal sorunun çözümünü konusunda kötü bir örnek teşkil ediyor; o, yıllardan beri 10 milyonu aşkın Kürt, milyonlarca Arap ve diğer azınlık gruplar üzerinde zalimce bir baskı ve asimilasyon politi-

kası izliyor. Onlar, kendi ulusal varlıklarından söz etme, kendi anadillerini kullanma hakkından bile yoksun kılınmışlardır. Binlerce Türk aydını, barışseveri, halklar arasında kültür köprüsü oluşturan sanatçılar başının hedefleri arasındadır. Türk basınının verilerine göre bugün Türkiye hapishanelerinde 80 bin politik tutuklu var. Bunlardan 400'den fazlasına idam cezası verilmiştir. Binlerce politik tutuklu, sendikacı ve aydın ideolojik görüşlerinden dolayı ağır işkence görmüş ve ağır cezalara mahkum edilmişlerdir. Beş milyon Türk yurttaşı temel bir hak olan çalışma hakkından yoksundur, işsizdir.

"İşte günümüz Türkiye'sinin bütün bu gizlenemez gerçeklerden doyalıdır ki Türk hükümeti, onları dünya ve bizzat kendi kamuoyundan saklamak için, kitlelerin dikkatini boş iddialarla başka yana çekmeye çaballıyor ve Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'ni suçlamaya kalkıyor."

UNESCO'NUN 23.DÖNEM TOPLANTISI

Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim Kültür Örgütü'nün (UNESCO) 23. dönem toplantısı 9 Ekim'de Bulgaristan'ın başkenti Sofya'da toplandı ve bir ay süreyle devam etti.

Partimiz, toplantı başkanlığına ve delegelere Kürt halkının durumuna ilişkin olarak bir çağrı ilettiler. Çağrı'da sömürgeci faşist yönetimin Türkiye Kürdistanı halkımızın dili, tarihi, kültürü üzerindeki ağır baskıları, izlediği asimilasyon politikası, kültürel değerlerin yok edilmesi örnekleriyle dile getirildi. Bu uygulamanın Birleşmiş Milletler ilkelerine aykırı olduğu, UNESCO'nun bu duruma seyirci kalması gerektiği belirtildi ve halkımızın kültür alanındaki istemlerine ve çalışmalarına dayanışma gösterilmesi istendi.

Toplantı nedeniyle Sofya'ya giden bir Parti temsilcimiz, çeşitli ülkelerin delegasyonlarıyla görüştü ve çağrımıza destek olmalarını istedi. Birçok delege başvurumuzu anlayışla karşıladıklarını, Kürt halkının haklı istemlerinin UNESCO'nun gündemine getirilmesi, tartışılması ve uluslararası yasaları çiğneyen Türk hükümetine baskı yapılması için çaba göstereceklerini belirttiler.

UNESCO, uluslararası alanda bilim ve kültürün gelişmesine, önemli katkılar yap-

tı ve etkili, yaygın bir örgütlenme düzeyine ulaştı. Ancak Birleşmiş Milletler'de sosyalist ülkelerin ve anti-emperyalist bir politika izleyen diğer ülkelerin ağırlığının artması, örgütün ilerici yöndeki çabaları ABD emperyalistlerini rahatsız etti. Saldırgan Reagan yönetimi, UNESCO'ya yaptığı yardımı kesti. Bu nedenle örgüt, son toplantısında masraflarını yüzde 25 oranında kısma kararı aldı. Bu da ABD emperyalistlerinin eğitim, bilim ve kültür düşmanlığının bir başka örneği oldu.

PEŞTE TOPLANTISINDA TÜRK FAŞİST REJİMİ SUÇLANDI

Avrupa Güvenliği ve İşbirliği Sözleşmesini (Helsinki Sözleşmesi) imzalamış olan 35 ülkenin hükümetler düzeyinde temsilcilerinin katıldığı bir toplantı, geçtiğimiz Ekim ayında Macaristan'ın başkenti Budapeşte'de yapıldı.

Uluslararası İnsan Hakları Helsinki Federasyonu adlı örgüt bu toplantıya sunduğu bir çağrıda Türkiye'de basın özgürlüğünün, akademik özgürlüklerin çiğnendiğini, yüzlerce profesörün işlerinden uzaklaştırıldığını, Kürt halkının baskı altında tutulduğunu belirtti ve bu duruma son verilmesini istedi.

FAŞİZMİN ÖZGÜR YURTTAŞLARI..

Değerli Yoldaşlar,

Size beylik birkaç burjuva yazarının, konforlu köşelerindeki tatlı "demokrasi"leriyle ilgili yazmak istiyorum.

"Türkiye Cumhuriyeti" devleti, "eski ve köklü devlet", şanına yaraşır bir zerafet içinde muazzam "demokrasi"sini can havliyle korumaya devam ediyor.

Evren-Özal çetesinin her adımında bu telaş gözleniyor. Bu "köklü" devletin sahipleri, teorisyenleri, saçkın sözcüleri yalan bulmakta da artık sıkıntı çekiyorlar. Her sıradan insan, böyle başarısız, çuvala sığmaz yalanların, sahibine -sonradan değil- hemen zarar vereceğini bilir. Yani ancak umutsuzluk ve çöküntü durumunda böyle yalanlara sığınılır.

Bakin, devletin göbeğindeki sermaye çevrelerinin hesapsız paralarının zoruyla -hem de sola açık, demokrat havası verilerek- 12 Eylül darbesinden sonra piyasaya sürülen Güneş Gazetesi'nin başyazarı Güneri Cıvaoğlu, kara çerçeveli köşesinde şöyle bir manzara çiziyor:

"Türkiye, komşuları arasında, Yunanistan hariç, demokrasiyle yönetilen tek ülke. Avrupa'nın bitiminden Pasifik'e kadar Hindistan'ın kendine özgü demokratik yönetimi dışında Japonya'ya kadar tek demokrasi Türkiye.. Ve demokrasi gelişmiş toplumların rejimi olmasına karşın Türkiye milli geliri 1000 dolar dolaylarında kalan demokrasiyle yönetilen tek ülke.."

Ertesi günkü yazısını da şöyle bitiriyor, bu keyfi yerinde adam:

"Demokrasi güzel şey. Her şey hoşgörü içinde konuşuluyor, tartışılıyor, yazabiliyoruz..."

"Yazabilir miydik?"

Tabi sayın "başyazar"! Halkın anasını ağlatan faşizm altında ne kadar özgürsün! Demokrasi dediğin böyle olmalı.. İş derdin yok, kira derdin yok, beslenme derdin yok. Çoluğunun, çocuğunun geleceği önünde herşey serili.. Açlıktan söz edip "toplumu sınıflara bö-

lenler", baskılardan söz edip "vatan hainliği yapanlar" ise zindandalar; ipe çekiliyor, kurşuna diziliyorlar. "Doğu ve Güneydoğu Bölgemizde" Kürtçe müzik dolu bir teyp kaseti veya Kürtçe yazılı bir gazeteyi bulunduranlar 8 yıldan 15 yıla varan hapis cezalarıyla, o güzel demokrasimizin neşeli hapishanelerine gömüldüler. Birçoğu işkencelerde can verdi. Onları biryana bırakalım, "bir daha böyle suçları işleme kimse cesaret etmesin diye" öldürülen, sakat edilen insanların haddi hesabı yok.

Bu insanlar da "hoş hoş konuşup tartışıyorlar" mı, yoksa, onlar buna yeltendiklerinde birer "bölücü" ve "eşkiya" mı oluyorlar?..

Tabi, böyle bir demokrasi seni sarhoş eder Cıvaoğlu! Deli divane de eder.

Oysa, söylediklerine kendin de inanmıyorsun. "Ama hoş hoş konuşuyor, tartışıyorlar". Çünkü bu tatlı "demokrasi"nin hesabının, senin o renkli köşene yerleştiğin yalanlar kadar basit olmadığını biliyorsun. İşte seni ürküten, ödünü koparan budur. Gölde boğulan biri de köpüklere sarılır.

Yılların "solcu"su Uğur Mumcu da demokrasi konusunda yazıyor. Bu "korkmaz" yazar, büyük bir "medenî cesaret"le, "Cumhurbaşkanımız sayın Kenan Evren'in "birkaç nokta"sına karşı çıktığı yazısının sonunu şöyle getiriyor:

"Ulusal kurtuluş savaşıyla temelleri atılan cumhuriyetimizin "ikinci sınıf demokrasi sayılması bizleri yüreklerimizden yaralıyor".

Ne de yufka, dayanmaz ve zarif bir yürek! Beş yıldır halkı, Mumcu'nun cumhuriyeti tarihi boyunca görülmemiş biçimde soyup soğana çeviren, zulüm altında inlemeden, bu aşağılık kanlı rejim yüzünden, "ikinci sınıf demokrasi" damgasını yiyoruz. Oysa biraz gayret edilse, birinci sınıf demokrasi olunacak! Doğrusu, Hitler ve Mussolini'nin kurduğu rejimlerin ikinci sınıf de-

mokrasi olduğunu bugüne kadar bilmiyorduk. Sağolsun bay Mumcu, kültürümüz gelişti!

Ancak, yüreğinin bu denli, yaralanmasını anlıyamadık. Demokrasi olsun da, varsın ikinci sınıf olsun, sosyalist ülkelerdeki gibi "diktatörlük" olmasın da..

Hürriyet Gazetesi'nin Oktay Ekşi'si de, ABD'nin Nikaragua konusundaki "teröre karşı terör" biçimindeki saldırgan tutumunu sözde eleştirerek şunları söylüyor.

"Doğrusu ilk bakışta çok dinamik ve güçlü bir devlete yakışan gibi görünüyor.

"Öyle ya, bunca yıldır 40'ı aşkın diplomatımız Ermeni teröristler tarafından öldürüldü. Her defasında "Türk devleti güçlüdür, bu alçakça cinayetlerin intikamını alacaktır" türünden laflar edildi. "Hangisinin hesabı görüldü" diye soran bir Türk vatandaşı da eminiz kendi devletinden böyle bir karar beklerdi.

"Oysa bize kalırsa Türkiye Cumhuriyeti'nin bu yola gitmemiş olması çok daha doğrudur. Gerçekten "eski ve Köklü bir devlet" olmanın gereğine bizimki daha uygundur. Çünkü Türkiye'ninki, çözümleri "hukuk kuralları içinde aryan" bir tavrıdır".

İnsan sanır ki bu sayın gazeteci Türkiye'de değil de uzak bir gezegende yaşıyor. Ne kadar barışçı ve "hukuk kurallarına bağlı" bir ülkenin yurttaşı!.. "Eski ve köklü bir devlet" in.

Ama o, sözkonusu "eski ve köklü devlet" in, bir milyonu aşkın Ermeni'yi kılıçtan geçirdiğini nasılsa unuttuyor.. Kürt halkına karşı işlenen bir dizi jenosidi de. Eskiye bir yana bırakalım, beş yıldır, bu "eski ve köklü devlet" te olan bitenlerin de hiç farkında değil. Sanki gazete bile okumayan dünyayla ilgisiz bir yurttaş veya mağarasına kapanmış bir derviş.. Öyle olmasa, elbet bu "eski ve köklü devlet" in zindanlarında, karakollarında, kışalarında beş yıldır neler olup bittiğini, arşı alaya çıkan insan iniltilerini, cesetleri, cop sokulan erkekleri, ırza geçilen kadınları yani bütün bu "hukuk kuralları içindeki" çözümleri bildirir..

Be alçak, sen ve o, kanlı,

barbar bir tarih üzerinde kurulu "eski ve köklü" devletin, eğer bugün de fırsat bulsaydınız, geriye kalan birkaç milyon Ermeni'yi de tümünden kılıçtan geçirirdiniz. Elinizi uzatacağımız yerde daha çok ateş olduğunu it gibi biliyorsunuz. Sen kime maval okuyorsun!

Bunlar Türkiye'de yazar, gazeteci, adam sayılan kişiler. İnsanın midesi bulaniyor.

GIRAN - Kürdistan

KADINLAR..

(Baş tarafı 2. sayfada)

dönemde yeni bir yalan kampanyası başlatıldı. Falan, falan kişiler bu saldırı sırasında öldürülmüşler. Ve cenazeleri orada gömülmüş. Bu tutmayınca, yalanları ortaya çıkınca, bu kez yok İran'da öldürülmüşler.. Yok Lübnan'da İsrail saldırısı sırasında ölmüşler... Kısacası Orta Doğu'da nerde ne olduysa mutlaka eşlerimizin orada oldukları ve orada öldürüldükleri yalanı habire tekrarlandı. Evlerimiz gelip bu yalanları yüzümüze söyledikten sonra, dışarıya bunu yayıyorlar ve kitlelere anlatıyorlardı.

Ölüm olayı bittikten sonra eşkiyalık efsanesini başlattılar. Bu kez eşlerimiz birer eşkiya ve haydut yapıldı. "Sınırdan yol keşiyorlar. Kamyonları soyuyorlar. Geceleri şehre inip gündüzleri dağlara çıkıyorlar. Bize ne zaman eve geldiklerini söyleyeceksiniz. Size haber geliyor, nerededirler? Haber getiren kimdir, söyleyin bakalım". Bilmediğimizi ve haberimizin olmadığını söylüyoruz; bu kez hakaretler başlıyor, onurumuzla oynanıyor. Küçük çocuklarımıza bağırıp çağırıyorlar, onlardan bilgi almaya çalışıyorlar.

Bütün bu bizlere yapılanlarla neler amaçlanıyordu? Bize göre, birincisi, bizim direncimizi kırmak, bizleri eşlerimize karşı oluşturmak ve onların mücadelesine kara çalmak istiyorlardı. İkincisi, onların kitleler içindeki saygınlığını kırmak, birer haydut ve cani gibi göstermekti. Fakat bütün baskılara karşı bizi yıldıramadılar. Hem aile çevremizde, hem de dışarda onların devrimci onurlarını çiğnettirmedik. Üzerimize düşeni yaptık.

RIHAN

DEMEK HITLER YAŞIYOR..

Kimileri Hitler'in ölümü üstüne efsanevi bir perde çektiler. Zaman zaman da Hitler'in sağ olduğuna, hala yaşadığına ilişkin sansasyonel haberler çıkar basında. Şimdilerde bu tür heberlere inanan saflar pek yok. Yok ama, Hitler gerçekte yaşıyor!

Yalnızca kovboy eskisi Reagan ve onun İngiltere'deki, Federal Almanya'daki, Fransa'daki yamakları, bu çok tehlikeli savaş akbabaları, ya da ormanlarda adam öldürme talimleri yapan Neo Naziler, ellerindeki zincirlerle hergün şu ya da bu ülkede ortaya çıkıp yabancılara saldıran kel kafalılar değil bizi bu sonuca götüren. Hitler'in yaşadığının en ciddi kanıtı, bizzat şu "özgür, demokrat ve de federal" Alman devletinin bazı çok sayın yargıçlarıdır.

Örneğin Berlin'deki Yüksek İdari Mahkeme'nin şu kararına bir bakın: Bu mahkemenin sayın yargıçları Türkiye'de işkencenin geleneksel olarak varolduğunu kabul ediyorlar. Ama bu nedenle de onu doğal sayıyorlar ve ahlaka aykırı olmadığını ileri sürüyorlar. Bu sayın yargıçlara göre, sözkonusu işkence, devlet düzenini sağlamak için yasalara karşı çıkanlara uygulanmaktadır ve suç sayılmaz.. Yine Türkiye'de çocuk eğitimi için de zor kullanımı gelenektenmiş..

Bu mantıkla hareket eden mahkeme, iltica için başvuran kişinin, eğer Türkiye'ye dönerse işkence görebileceğini kabul ettiği halde, onun iltica istemini kabul için bir neden görmüyor.

Ne dersiniz, işkenceyi başka halklar için doğal ve ahlaka uygun bulan bu adamlara? Bunlar üstelik sıradan insanlar değil, hukuk eğitimi görmüşler. Bunlar apaçık ırkçı değil mi? Bunlar Türkiye'deki faşist rejimin avukatlığını yapıyorlar mı? Bunlar yaşıyan, canlı birer Hitler değiller mi?

Alman halkı faşizmin acı izlerini henüz tümüyle silemedi. Öyle az buz değil, 600.000 Alman, Nazi zulmünden kaçarak başka ülkelerde mülteci durumuna düşmüştü. Ama şimdi birçok kişi bu günleri unutmuş görünüyor. Kohl hükümeti, politik kişilerin sığınma istemlerini önlemek için bir dizi gerici kararlar aldı. Federal Almanya iltica istemlerini en az kabul eden ülkelerin başında geliyor.

Bir de şu karara bakın: Federal Almanya'nın Aachen Şehir İdaresi, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndan gelen sığınmacılara yapılan sosyal yardımı % 20 oranında azaltmaya karar vermiş. Nedeni ise şöyle izah ediliyor: "Bu kişilerin beslenme gereksinimleri düşük"! Ayrıca Kürt olanlarına taşıt parasını da kesmişler. Buna da gerekçe olarak, onların zaten yaya yürüdükleri, taşıt parasına gerek duymadıklarıdır!..

İşte size, akıllara durgunluk verecek cinsten bir ırkçılık örneği.

Şimdi söyleyin bakalım, Hitler öldü mü? Hayır, o, sözkonusu yargıçlarda, şehir idaresi üyelerinde yaşıyor. Bu kişiler, eğer bugün Asya ve Afrika'dan gelmiş yabancılara, mültecilere, göçmen işçileri fırınlara atmıyorlarsa, bu, Hitler'den veya Nazi döneminin tüm o canavarlarından daha yufka yürekli oldukları için değil, güçleri yetmediği içindir.

F. Almanya'da bütün bunlar oluyor. Danimarka'da kel kafalı saldırgan gençler yabancılara savaş ilan ediyorlar ve pervasızca bir cinayet salgını başlatıyorlar. Fransa'da, diğer bir dizi Batı Avrupa ülkesinde de durum farklı değil.

Bu ülkelerin demokrasi güçleri uyanık olmak zorunda. Çünkü bu gelişmelerin acısını yalnız yabancılar değil, belki en çok da onlar çekeceklerdir.

Götebory'de Kürt Halkının Üstündeki Zulüm Protesto Edildi

FAŞİST REJİME BİR ŞAMAR

Kitleleri açlığa, sefaletle iten, zulüm çarkını amansızca işletmeye devam eden faşist rejim, bir yandan da, benzer zorba rejimlerin yaptığı gibi, kitlelerin dikkatini futbol alanlarına çekmek, onlara, meşin top heyecanı ile sıkıntılarını unutturmak istiyor.

Ne var ki, bu konuda da faşist çetenin işleri pek rast gitmiyor. 'Ata sporu' güreşte, uluslararası yarışmalarda, çoğu zaman Türkiye ekibi bir bronz madalya bile alamadan dönüyor. Futbolda ise şuna buna 3-0, 5-0, hatta 8-0 yenilmek artık doğal birşey haline geldi.

Durum böyle olunca, "Türk'ün gücü-kuvveti" ve soy-sop üstünlüğü üstüne kurulu palavralar da balon gibi söniş gitmekte.

Böyle olmasa, şovenizmi kıskırtmak için, soy-sop üstünlüğü üzerine bunca propaganda yapan faşist rejim, kendine kimbilir ne paylar çıkarırdı. Nitekim Fenerbahçe'nin ve Galatasaray'ın, Avrupa kupalarının ilk turunda sağladıkları başarı onlara cesaret verdi. Dünyanın gurültüsünü kopardılar.

23 Ekim'de İsveç'in Götebory kentinde yapılan Fenerbahçe-Götebory maçına alayı vala ile hazırlanmışlardı. Ne var ki bu maç, yalnız Fenerbahçe nin kupasını umudunu söndürmekle kalmadı, aynı zamanda faşist rejime karşı güçlü bir protestoya sahne oldu. O, Kürt yurtseverlerinden, işçilerden önemli bir şamar daha yedi.

Maç devam ederken tel örgüleri aşmış sahaya giren

TKSP, PPKK ve KUK sempatizanlarından oluşan bir grup Kürt yurtseveri bir yandan Kürt ulusal bayrağını, diğer yandan Kürtçe "Kürdistan'da Faşist Baskılara Son" ve "Yaşasın Kürdistan" pankartlarını açtı. Maçı naklen veren Türk spikeri'nin büyük bir heyecanla "Teröristler sahaya giriyor, bölücüler geliyor!" biçimindeki haykırışları üzerine Türkiye'de televizyon karartıldı. Ancak milyonlarca seyirci bu sözleri duydu.

Daha sonra bir başka grup Türkiye'li ilerici sahaya atlayarak "Zindanlar Boşalsın, Genel Af!" pankartını açtılar.

Bütün bunlar olurken tribünlerdeki Kürdistan'lı ve Türkiye'li yurtseverler ve ile-

riciler anti-faşist sloganlar attılar. "Kahrolsun faşizm!" "Biji Kürdistan" ve benzeri sloganlar gur bir şekilde yankılandı.

İsveç basını ve televizyonu olaya geniş biçimde yer verdi. Faşist rejim ve boyalı basın ise, yenilginin acısı bir yana, zaten kamuoyu bu tür yenilgilere alışık- asıl bu protesto eyleminden rahatsız oldu.

Ülkeyi bir zindana çeviren faşist rejime ve Kürdistanı kendi özel av alanları sanan sömürgeci güçlere rahat yoktur. Onlar, içerde ve dışarda, en ummadıkları anda ve yerde darbe yemekten kurtulamıyacaklar. Dünyayı onlara iğneli fıçı vapacagız.

ŞAHAN- İsveç

Yüzlerce Yıldır Süregelen Barbarlık**HAFIZ PAŞA'DAN EVREN PAŞA'YA**

"İkinci gün Hazo'nun bir köyüne vardık. Köy bir nevi boşalmıştı. Askerler köye varır varmaz köyü ateşe verip yaktılar. Yolumuza devam ederek diğer köylere gittik. Uğradığımız bütün köyler yakıldı. Yakılan köy sayısını bilmiyorum. Papur Köyüne vardığımızda diğer köylerin aksine köyün insanlarla dolu olduğunu gördük. Kürtler damlardan pencerelerden bize ateş açtılar. Askerler köyü sardılar. Köye girdiğimizde evleri dolu zahirelerle gördük. Diğer köylerden kaçan insanlar yiyecek ve diğer bazı eşyalarını da bu köye taşımış olmalı ki evler doluydu. Köye giren askerler evlere dağıldılar. Evlerdeki buğday ambarlarını kırdılar, yağ küplerini parçaladılar. Evde ne var, ne yok yerlere atıp birbirine karıştırdılar. Bütün eşyaları kırdılar. Ele geçirilen bütün insanlar, çocuklar, kadınlar, erkek ve yaşlılar kılıçtan geçirildi. Manzara tarif edilemeyecek derecede dehşetliydi.

"Köyün dışındaki bir tepenin altına doğru yürüdüm. Hafız Paşa tepenin altındaydı. Askerler, kaçarken yakaladıkları Kürt çocuklarının, kadınların, erkeklerin kesilmiş başlarını, parçalanmış vücutlarını getiriyor ve her öldürdükleri kişi için 50-100 mecidiye alıyorlardı. Yakalanın Kürt erkek, kadın ve çocuklarının çığlıkları insanın ciğerini parçalıyordu. Ama askerler onları zevkle öldürüyorlardı..."

Yukarıdaki satırlar Osmanlı ordusunda danışmanlık yapan Alman subayı Helmut von Moltke'nin, Siirt İli'nin Garzan dağından yazmış olduğu 4 Haziran 1838 tarihli mektuptan alınmıştır. Ama muhtemelen buğüne ait sandınız... Çünkü bugün de ülkemizde benzer manzaralar eksik olmuyor. 147 yıl önce Kürt halkına yapılan bu barbarlık ne ilkti, ne de son oldu. O günden bu yana Kürt halkı çok daha büyük kırimlardan geçti.

Yoldaşlar,

Yıllık iznimi Kürdistan'da geçirdim. Diyarbakır, Mardin, Siirt, Bitlis, Muş, Van, Hakkari yörelerini gezdim. İnandırılması çok zor olaylara tanık oldum ve bu tür olayları başkalarından dinledim. Burada bunlardan yalnızca birkaçını anlatmakla yetineceğim. Bunlar, Evren-Özal çetesinin Kürdistan'da yürüttükleri terörün birkaç örneği. Ülkemizde bunun gibi, hergün onlarca, yüzlerce olay yaşanıyor.

İşkence Irmağı

Baykan kasabasının yanından Bitlis Çayı geçiyor. Suyu elektrik ceryanı bağlanmış. İşkenceye tabi tutulanları buraya getirip suya atıyorlar. Duruma göre alçak ya da yüksek gerilimli ceryan veriliyor. Kış aylarında su buz gibi soğuk olduğu için işkence daha

da çekilmez hal alıyor. Bunlar çoğu zaman halkın gözü önünde yapıyor, gözdağı olsun diye...

Bir süre önce 19 yaşlarında Mehmet Gülümser adlı bir genç ırmakta olta ile balık avlıyor. Bir jandarma gelip balıkları istiyor. Mehmet balıkları vermeyince jandarma gidip yüksek gerilimli ceryanı suya veriyor. Yarı-çıplak durumda suyun içinde olan genç çırpanarak can veriyor. Olayı Irmak kenarındaki diğer köylüler görüyorlar. Jandarmaya verilen ceza ise, "güvenliği nedeniyle" başka yere gönderilmek oluyor.

Yine Baykan'da 3-4 çocuk babası yine Mehmet adındaki bir köylüyü karakola götürüyorlar. Birkaç saat sonra ırmağa indiriyorlar. Orada işkenceye tabi tutuluyor, adam kendinden geçiyor. Suyun kenarına bırakıp çarşıya getiriyorlar. Kahvede kağıt oynayanlara, birinin ırmak kenarında baygın yattığını, gidip oradan almalarını söylüyorlar. Adamın yakınları onu doktora götürürlerken yolda ölüyor.

Yeni Doğan Bebeği Ayak Altında Ezdiler

Bitlis'in Hasan Köyünde bir tanıdığımı ziyarete gitmiştim. Bana şu olayı anlattılar: Bir süre önce köyden Halil adlı kişi teröristlere yiyecek veriyor diye karakola götürülüp işkence ediliyor. Adam bir fırsatını bulup kaçıyor. Jandarma bu kez de adamın hamile karısını götürüyor. Ona da işkence ediyorlar, alçakça hakaretler yapıp bırakıyorlar. Adam bir gece köye gelip karısını da dağa, saklandığı mağaraya götürüyor. Bir süre sonra kadın doğum sancıları çekiyor. Çaresiz kalan adamcağız köye inip gizlice ebenin evine gidiyor. Ebeyle birlikte yola çıkıyorlar. Kendisine telsiz verilmiş ve ihbarcılıkla görevlendirilmiş köy muhtarı durumu fark ediyor ve hemen karakola bildiriyor. Jandarmalar onları gecenin karanlığında izliyorlar. Mağaraya, doğumdan hemen sonra baskın yapıyorlar. Önce yeni doğan bebeği anne ve babasının gözleri önünde ayaklarıyla ezerek öldürüyorlar. Sonra da anne ve babayı kurşuna diziyorlar. Ebe ise zorla getirildiğini söyleyerek ölümünden kurtuluyor.

Bize Yapılanları Anlatamam

Eruh'da, işkenceden sakat kalmış bir tanıdığım ve karısı bana şunları anlattılar:

"Asker köyümüze girdi. Kadın ve erkekleri köy meydanına topladılar. Kadınları anadan doğma soydular, erkeklerin karşısına getirip sıraladılar. Daha sonra bizi onların sırtına binmeye zorladılar. Ferhat adlı bir genç kendini kaybedip askerlere saldırdı. Onu

hemen oracıkta kurşuna dizdiler. Bize coplarla, tekme ve dipçiklerle vurup kadınların sırtına binmeye zorladılar. Ben dayanamayıp bağırdım: "Sizde hiç din-iman, insanlık yok mu?" Üzerime öyle çullandılar ki ne olduğunu anlayamadan bayılmışım. Gözümü karanlık bir odada açtım. Yan odalardan çığlıklar geliyordu. 38 gün sürekli olarak işkenceye tabi tutuldum Bizim köyden kadınlı-erkekli birçok kişi işkenceye getirilmişti. Bize yapılanların tümünü anlatamam. Kadınların ırzına geçmekten bize cop sokmaya kadar heftürlü iğrençliği yaptılar."

"Bazılarımızı serbest bıraktılar. Köye döndük. Ama bize rahat vermiyorlar. Hemen hergün helikopterlerle geliyorlar. Köyde yaşam dayanılmaz hal aldı. Birçok köylü terkedip gidiyor. Erkek ve kadınların bir bölümü, sakat olmayanlar dağa çıktılar. Ben de karımla beraber dağa çıkacaktım. Ama gördüğün gibi, doğru dürüst yere basamıyorum. Onun için biz de çıkıp şehre geldik. Burada perişanız, ama hiç değilse işkence görmüyoruz. Eğer iyileşir, ayağımı doğru dürüst yere basarsam, bir dakika bile durmam dağa çıkarım. Kürt olduğunu artık herkes anladı. Ben politikadan anlamam. Bildiğim birşey varsa dağa çıkanların çoğu benim gibidirler. Kahırlarından dağa çıkmışlardır."

Yakıcı Güneşin Altında

Siirt'de bir akrabamın evinde dört gün kaldım. Oradan askeri birliğin helikopter alanı iyi görünüyor. Olan bitenleri gizlice seyrettim. Gördüklerim dehşet vericiydi.

Alana hergün helikopterler habire inip kalkıyordu. Her inen helikopterden, silahlı komandolar arasında gözleri ve elleri bağlı, yırtık elbiseli köylüler perişan bir halde çıkarılıyordu. Bunlar daha iner inmez bir tekme, dipçik, cop yağmuruna tutuluyordu. Yere düşenlerin üzerine iki üç kişi birden çullanıyordu. Sürüklenerek ve dövüle dövüle yandaki ormana götürülüyorlardı. Gidenler bir daha geri gelmiyor ve orada ne olduklarını bilmiyorlardı.

Bir sabah yine helikopter sesiyle uyandım. Bir kadın ve iki erkek indirdiler. Erkekleri döve döve ormana götürdüler. Yürüyecek halleri yoktu, düşüp kalkıyorlardı. Kadını ise, helikopterden indirirmez çırılçıplak soyup ellerini arkadan bağladılar. Orada, yakıcı güneşin önünde ayaküstü beklettiler. Bu cehennem sıcaklıkta öyle tuttular. Başına bırakılan nöbetçiler arada bir değişiyordu. Kadının her diz çöküşünde veya düşüşünde dipçiklerle dövüyorlar, saçını çekip kaldırıyorlardı.

GÜNEY AFRIKA..

(Baş tarafı 16. sayfada)

mışlardır. Yine Güney Afrika Öğrenci Örgütü ile Güney Afrika Sendikalar Kongresi'nin çalışmaları da yasaklanmıştır.

İrkçi yönetim, Güney Afrika'da oluşturduğu 10 ayrı yerleşim birimine (Homeland) siyahları zorla doldurmuş ve onların buradan başka bir yurtluğa veya beyazların oturduğu yere geçmelerini yasaklamıştır. Her siyah bu yurtluğa ilişkin bir belge taşır. Polis sorgusunda bu belgeyi göstermeyenler derhal tutuklanırlar.

İrkçi Botha rejimi, sözde bu yurtluklardan dört tanesine bağımsızlık (!) tanımıştır. Ne var ki, kendilerine bağımsızlık ihsan edilen bu toplama kampları insanların da seyahat etme hakları yoktur ve bunlar da Güney Afrika vatandaşlığından yararlanamıyorlar. Bu birimlerde, sözde siyahların yerleşim hakları var, ama yerel yöneticiler bile, şimdiye kadar hep irkçi rejim tarafından atandılar.

İrkçi Rejime Karşı Kitleselel Muhalefet Büyüyor

Buna karşılık, siyah halkın mücadelesi başından bugüne durmadı; silahlı,

silahsız çeşitli biçimlerde sürüp geldi.

1960-1970 yılları arasında irkçi uygulamalara karşı çıkan 4,5 milyon insan cezalandırıldı.

İrkçi beyaz azınlık rejimi, idam cezalarını uygulamakta da baş sırayı alıyor. 1978-1980 yılları arasında idam edilenlerin sayısı 130'dur. 1981'de ise 57 kişi idam edildi.

Gerek Güney Afrika'da, gerekse uluslararası planda irkçi rejime karşı güçlü bir muhalefet geliyor. Uluslararası devrimci, demokrat, barışsever ve humaniter güçlerin yükselttiği dayanışma eylemleri, çeşitli ülkelerin ekonomik ve siyasal nitelikteki boykot kararları, Birleşmiş Milletler'de bu rejimin tecriti için yapılan çalışmalar, 30 milyon siyahın, beyaz emekçilerin de desteğini alarak ülke zemininde yürüttüğü özgürlük mücadelesi ile birleşerek Botha rejimini zorlamakta ve onu köşeye sıkıştırmaktadır. İrkçi rejimin bütün yasaklarına rağmen, bu mücadeleye doğru, sağlıklı hedefler gösteren Afrika Ulusal Kongresi, Güney Afrika Komünist Partisi, Sendikalar ve gençlik örgütleri, kararlı bir şekilde mücadeleyi sürdürüyorlar.

İllegal olarak mücadeleyi sürdüren örgütlerin yanı sıra, 1983'te 700'e yakın demokratik örgütün katılımı ile ku-

ruhan Birleşik Demokratik Cephe, diğer güçlerle birlikte bu rejimin yıkılması için etkin bir çalışma yürütüyor. İrkçi rejimin verilerine göre bu ülkede halkın üçte ikisi mücadelenin yanındadır.

Şu andaki mücadele siyahlarla beyazlar arasındaki bir kavgadan öte, beyaz emekçilerin de, siyah sınıf kardeşleriyle birlikte irkçi rejime karşı yükselttikleri bir mücadeledir.

1984 Eylül ayından bu yana 600'den fazla kişinin öldürülmesine, binlercesinin zindanlara doldurulmasına, 36 yerleşim yerinde sıkıyönetim ilan edilmesine rağmen Güney Afrika emekçi halkının mücadelesi durdurulamadı. Onlar, grevler, toplu ayaklanmalar ve barikat savaşlarıyla irkçi rejime darbe üstüne darbe vuruyorlar.

Güney Afrika halkı irkçi Botha rejiminin ve onun ağa-babası emperyalist güçlerin planlarını bozacaktır. O, haklı olduğu bu savaşta er geç zafere ulaşacak. Güney Afrika'da yayılan ve hızlanan ayaklanma ateşi, bu zaferin geç kalmıyacağını gösteriyor.

Not: Bu yazının hazırlanışında şu kaynaklardan yararlandı:

1. Neue Zeit, sayı 33,36 - 1985
2. Horizont, sayı 9, Eylül 1985
3. AIB, sayı 5, Mayıs 1985

Helikopterler yeni insanlar getiriyordu. Gelen kadın ve erkekler onun yanından geçiriliyor, kadının halini görüp başlarını çevirenler hemen dipçiği yiyorlardı.

İkinciye doğru kadın dayanamayıp yığıldı ve nöbetçinin insafsızca dayığına rağmen bir daha ayağa kalkmadı. Akşam üzeri, yerden sürükleyerek ormana götürdüler.

Bir Asker Anlatıyor:

"İnsanlığımızdan Utanıyoruz"...

Bölgede askerlik yapan iki askerle uzun bir yolculuk yaptık. Biri Bolu'lu, diğeri İstanbul'lu idi. İkisi de defalarca helikopterlerle köy baskınlarına katılmış, tanklarla köyleri çevirmiş, köy halkına yapılan toplu işkencelere katılmışlardı. Bunu kendileri itiraf ettiler.

Otobüste yanyana oturuyorduk. Lokantada birlikte yemek yedik ve konuştuk. Bana açıldılar. Hele İstanbul'lu olanı iyice içini boşalttı. Şöyle dedi:

"Biz tanık olduğumuz zulmü ömrümüz boyunca unutamayız. Kürtleri gördüğümde yüzlerine bakmaktan utanıyorum. Aslına bakarsan, tüm insanların yüzüne bakmaktan, kendi insanlığımından utanç duyuyorum. Ve birçok askerin durumu benim gibi. Biz de namus sahibiyiz. Bizim de anamız, bacımız, karımız var. Sözde biz vatandaşın malını, canını, namusunu korumak için askerlik yapıp vatan borcunu ödüyoruz. Oysa tam tersi. Vatandaşları-

mızın namusunu beş paralık ediyoruz, canlarına kıyıyoruz. Şunu da biliyoruz ki namusunu beş paralık ettiğimiz insanın namusundan gerçekte hiçbir şey eksilmiyor, bizim namusumuz beş paralık oluyor.

"Birçok Kürt köyünü bastık. Köylüleri kadın erkek, genç yaşlı demeden sıra dayığından geçirdik. Kadınları çıplak soyduk. Genç kız ve kadınların ırzına geçildi. Kadınlar ve köylüler utançlarından bu tür olayları kimseye anlatmıyorlar. Olmadık işkenceler ve namussuzluklar yapıldı. Yapılanları anlatmaktan utanç duyuyoruz.

"Genç bir adamın gözünün önünde karsına tecavüz edildi. Adam çılgına döndü. Dünyada ne kadar küfür varsa hepsini saydı. Bir assubay karşısına çöktü, vuracaktı onu. Ama yüzbaşı bırakmadı. "Sen onu vurursan kurtulur gider. Bırak yaşasın, ömrü boyunca bu sahneyi hatırlayıp azap çeksin" dedi.

"Zaman zaman bunalıma düşerek subayları vurmak istedim, ama yapamadım. Askerlerin çoğu subaylardan nefret ediyor. İçimizden birçoğu işkence yapmak gevşek davrandığı için dayak yediler.

"Kim olsa dayanamaz. Böylesi bas-kılar karşısında Kürtler dağa çıkıyor. Dağda sadece erkekler değil, kadınlar da var. Dağa kaçıp askerleri vuranların binde biri Apocu değil. Bunlar işkence görenler, hakarete uğrayanlardır. Ama asker onlara rastladığı ve

çatıştığı zaman Apocu olduklarını ileri sürüyor."

Birara askerlere, helikopterlerle getirilip ormana götürülenler hakkında bilgileri olup olmadığını sordum.

"Onların çoğunu öldürüp ırmağa atıyorlar" dediler. "Yüzlerce insan öldürülüyor, kimsenin ruhu bile duymuyor. Yakınları onların geri geleceklerini sanıyor, yollarını bekliyorlar.

"Subaylar bize sıs sık şunu söylerler: "Bunlar insan değil, Kürttür. Vurun, acımayın!"

Yoldaşlar,

Verdiğim bu örnekler de gösteriyor ki, bugün halkımıza yapılan zulüm, 150 yıl öncesinden daha hafif değil. General Evren, zorbalıkta, alçaklıkta Hafız Paşa'dan aşağı kalmıyor.

Şunu da belirtiyim ki, faşist-sömürgeci rejim, bu kadar zulmü kendisini çok güçlü gördüğü için değil, tersine, güvensiz olduğu, halkımızdan korktuğu için yapıyor. Ama böylece, kendisini batağa daha çok sokuyor.

Kaldığım süre içinde halktan pek çok insanlarla konuştum, sohbet ettim. Hareketimizin sempatanlarıyla görüştim. Edindiğim izlenim o ki, sömürgeci rejime karşı nefret alttan alta büyüyor. Ulusal kurtuluş özlemi kitleler arasında derinliğine kök salıyor. Bu birikimin sömürgeci rejimin sonunu getireceği günler uzak değildir.

Yoldaşça selamlar.

ROJBARİ - İzmir

BATAĞA DOĞRU HIZLA..

(Baş tarafı 1. sayfada)

Orta Doğu'da bir bunalım halinde İncirlik hava üssünün ve hatta öteki üslerin ABD tarafından dilediği gibi kullanılmasına Evren-Özal Ekibi tarafından ciddi bir engel çıkarılacağını da sanmıyoruz. ABD yalnız onları değil, başka Türk hükümetlerini de, çıkarları gerektirdiği zaman kale almıyacaktır. Daha kısa süre önce bir Mısır uçağını zorla Sicilya'daki NATO üssüne indiren ABD için, böyle korsanlık sorun bile değil. Ama ABD bunu tümüyle legalleştirmek istiyor.

Bize kalırsa bu olanak da ABD için daha şimdiden legalleştirilmiştir. Çete şefi Evren, altı ay kadar önce, kitleler önünde yaptığı konuşmada, Muş ve öteki hava alanlarının, gerektiğinde ABD çevik güçleri tarafından kullanılacağını açıkça dile getirdi. Bu konuda gizli anlaşmalar olmasa Evren bunu nasıl söylerdi?

ABD'nin istemleri bundan çok daha fazladır ve bunlardan bazıları şu anda pazarlık konusu bile olmadan gerçekleşmiş bulunuyor.

Faşist çete son derece tehlikeli bağlantıları kitlelerden, hatta kukla hükümet ve parlamentodan gizli olarak karara bağlıyor. Örneğin Türkiye'ye yerleştirilen eskilerine oranla daha uzun menzilli füzeler, yeni atom başlıkları konusunda kamuoyunun hiçbir haberi olmadı. Hatta bunların silolardan çıkarılarak uçaklara monte edildiği ve teyakkuz durumuna getirildiği, bir süre önce bizzat ABD askeri kaynaklarınca açıklandı. Buna rağmen kukla hükümet, gerçeği hala kitlelerden gizlemeye çalışıyor. Oysa bu, Küba krizinden bu yana, o dönemde sağlanmış olan bazı dengeleri bozan ve Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere karşı ciddi bir tehdit teşkil eden yeni bir gelişmedir.

Basına sızan bilgilere göre, ABD ve NATO Kuvvetleri Komutanı General Rogers'in önerisi olarak adlandırılan bu plana göre, F-16 uçaklarına monte edilecek atom başlıklı füzelerle Sovyetler Birliği'nin derinliklerine dalmak ve çok daha iç kesimlerdeki hedefleri vurmak amaçlanıyor. Ancak bu, şu anda salt bir öneri mi, yoksa üzerinde anlaşmaya varılmış bir şey mi, bu da ayrı bir konu. Netekim Rogers, bu konuda da gazetecilerin sorduğu soruları yalamaktan kaçındı. O, buna "son derece gizli askeri sır" diyor. Yani böyle tehlikeli girişimler Türkiye ve Kürdistan halkı için sır olacak; hatta, bu nedenle, kukla hükümet ve parlamento bile belki onu bilmeyecek.. Oysa Batı'da, diğer NATO ülkelerinde böyle gelişmeleri parlamentodan ve kamuoyun-

dan saklamak olanaksızdır. Nitekim Pershing ve Cruise'lerin bu ülkelerin topraklarına yerleştirilmesi sözkonusu olduğu zaman kamuoyunda büyük tartışmalar, tepkiler doğdu. Olup bitenler kamuoyundan gizlenmedi.

Ama Türkiye'de işbirlikçi hükümetlerin, NATO uşağı generallerin bunları halklarımızdan bir sır gibi sakladıkları da bir gerçek.

Sözkonusu gelişmeler, son derece tehlikeli yeni bir durum yaratıyor. Türkiye'nin, kendi NATO üyeliğine ilişkin olarak ileri sürdüğü savunma stratejisinin sahteliği bir kez daha ortaya çıkıyor. Böylece Türkiye, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere, Ortadoğu'daki diğer halklara, anti emperyalist ve ilerici hareketlere karşı tam anlamıyla bir saldırı rampasına dönüşmüş bulunuyor.

Ancak, ABD'nin ve NATO'nun Türkiye'ye önerdikleri yalnızca bunlardan da ibaret değil. Onlar Türkiye'ye yönelik olarak çok yönlü bir hücumla geçmişler.

Önce Nikson'un ziyareti sırasında baklalar ağızdan çıkarıldı. Nikson, Türkiye'ye, Şahlığın yıkılışıyla İran'ın Ortadoğu'da sona eren jandarmalık rolünü üstlenmesini önerdi. Türkiye, askeri güce dayanarak bölgede "borusunu ötürmeli" dedi. Arkasından Türkiye'nin İsrail'le işbirliği yapması için bir kampanya açıldı. Bunun ilk açık adımı, İstanbul'da yapılması planlanmış olan "Uluslararası Güvenlik Konseyi" semineri idi. Burada Türkiye'nin İsrail'le askeri işbirliği yapmasının gereği üzerinde duruluyordu. Daha sonra ise bu seminer Lizbon'a alındı.

Lizbon toplantısında, konuşmacılar, Türkiye ile İsrail arasında sıkı bir askeri işbirliği yapılmasını, NATO'nun İsrail ile stratejik bağlantı içine girmesini ve hatta İsrail'in NATO'ya alınmasını önerdiler. Bu toplantının, ABD ve öteki NATO başlarının bilgisi altında ve belli hazırlıklardan sonra yapıldığı açık. Bu, Ortadoğu'da Türkiye, İsrail, Suudi Arabistan ve öteki gerici rejimleri içine alacak yeni bir pakt oluşturma çabalarının bir parçası. Aynı zamanda, İsrail'i NATO'ya alma planlarının açığa vuruluşu.

ABD'nin, Evren-Özal çetesini, İsrail ile "iyi ilişkiler" içine yöneltmek için öteden beri çaba harcadığı bilinmeyen birşey değil. Nitekim bu çabalar son aylarda meyvelerini vermeye başladı. Tam da SİA pazarlıklarının yapıldığı bir sırada Halefoğlu'nun İsrail Dışişleri Bakanı İzak Şamir'le resmi görüşmeyi kabul etmesi ilginçti. Uzun yıllardır hiçbir Türk hükümeti bunu göze ala-

mamıştı. Bu olay da, Evren-Özal çetesinin, bir avuç dolar karşılığında ve tekstil ihracatçıları gibi bir avuç holdingçinin ceplerinin dolması için göze alamıyacağı tavizin ve alçaklığın olmadığını gösteriyor.

Sözkonusu görüşme, İsrail'in Tunus'a karşı giriştiği eşkiyaca eylem nedeniyle iptal edildi. Siyonist saldırganlara karşı tüm dünyada nefretin yükseldiği bir aşamada, Türk hükümeti görüşmeyi göze alamadı ve Araplardan sempati toplamak için yeni bir ikiyüzlülük örneği verdi. Ancak, yol bir kez açılmıştır. Bugün değilse yarın bu görüşmeler yapılacaktır.

ABD, bu pazarlıkla ilgili olarak da, palyaço Özal'ın hükümetine belki üç-beş kuruş daha fazla vermeyi kabul edecek, belki onu bile etmeyecek; ama sonunda, ona tüm isteklerini dikte ettireceği açık. Efendiler uşakların yakınmalarına aldırıyorlar bile. Onların çapını biliyorlar, aynen, tüm yakınma ve sızlanmalarına rağmen efendisinin kapısı önünden ayrılmayı göze alamayan bir köpek gibi.

Evren-Özal ekibi her geçen gün ülkeyi biraz daha batağa götürüyorlar. Böylesine uşak ve iğrenç bir yönetim Türk halkı için de Kürt halkı için de utanç vericidir. Onların ve benzerlerinin yönetimi başlarına yıkılmadıkça Türkiye ve Kürdistan emperyalistlerin av alanı, çiftliği gibi kullanılmaya devam edecektir.

İSRAİL...

(Baş tarafı 3. sayfada)

ön saflarında yer almaları, bu nedenle şaşırtıcı değildir. Bu da onların Nazilerle bir başka ortak noktasıdır..

Bu nedenledir ki siyonistler, faşizme karşı zafer kazanan Kızılordu'nun ileri yürüyüşüyle milyonlarca Yahudinin hayatının kurtulduğu gerçeğini görmezden geliyorlar.

Bugün İsrail'i yönetenler siyonistlerdir. Ama elbet, İsrail halkının tümü siyonist değil. Bu halk içinde ilerici, barışsever güçler var. İsrail'in bilinçli emekçileri, demokrat ve ilerici insanlar siyonistlerin gerici politikasına, saldırgan ve yayılmacı tutumuna karşı yığıtçe direniyorlar.

**İDAM VE
İŞKENCELERE SON
POLİTİK
TUTUKLULARA
ÖZGÜRLÜK!**

Çağrı

(Baş taraftı 8. sayfada)

ketinin arkasında ya komünizmi ve Sovyetler Birliği'ni, ya da CIA ve ABD'ni görme gibi yanlış bir önyargıdan kendilerini kurtarmaları gerekir. Perdenin arkasında hep yabancı eller arama çabasının yerine, olayların gerçek kaynaklarına inildiği, Kürdistan'ı bölüşen sözkonusu devletlerin politikaları ve uygulamaları iyi incelendiği zaman objektif ve sağlıklı bir tahlil yapılabilir.

Bir çok kez, sorunu başkalarıyla tartıştığımızda, bize, Birleşmiş Milletler örgütünün ve üye devletlerin, başka ülkelerin içişlerine karışmaktan çekindikleri gerekçe olarak gösterildi. Ancak, nesnel durum gerektirdiği zaman, Birleşmiş Milletler'in ve üye devletlerin bu gerekçeyi bir yana koyduklarını gösteren çok sayıda örnek var. Kore, Kongo, Kıbrıs, Filistin, İspanya, İrlanda, Güney Afrika, Kamboçya ve Batı Sahra bu örneklerden yalnızca birkaçı. Kürt sorununun da bundan böyle ele alınmaması için hiç bir neden görmüyoruz.

Biz Kürt halkının temsilcileri, tarihi önemi olan bu toplantı nedeniyle, Birleşmiş Milletler Örgütüne, ve onun temel sözleşmesinin saygın prensiplerini yüksekte tutan sizlere

çağrıda bulunuyoruz. Bölünmüş ve baskı altındaki ulusumuza karşı geçmişten beri sürdürülen ağır baskı ve haksızlığa son verilmesi için, sizin, halkımızı savunmada aktif ve kararlı bir tutum takınarak, Kürt halkının temsilcilerinin Birleşmiş Milletler örgütünün ve onun büro ve komitelerinin çalışmalarına katılabilmeleri, kendi davalarını düzenli biçimde sunup savunabilmeleri için olanaklar ve kanallar oluşturarak Birleşmiş Milletlerin ideal ve amaçlarına uygun somut çabalar göstermenizi bekliyoruz.

Kemal Burkay
Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi
Genel Sekreter

Celal Talabani
Kürdistan Yurtsever Birliği
(Irak)
Genel Sekreter

BU DEVLET..

(Baş taraftı 1. sayfada)

ıyor. Sefalet ve salgın hastalıklar artarken sağlık hizmetleri için ayrılan para, hemen hemen yarı-yarıya düşerek % 2'ye indi.

Eğitim, özellikle de üniversite eğitimi, giderek yoksullara, emekçilere kapısını kapatıyor. Okumak zengin işi oldu. Okul giderlerini, harçları karşılamak yoksul çocukları için olanaksız. Yurtlarda yer bulunmuyor. Üniversite kontejanları daha da daraltılıyor. Bir de, faşist rejimin mutemet adamları, üniversitelerde ve diğer okullarda ilerici öğrencileri, demokrat öğretim üyelerini habire kıyıyorlar. Okullar kışlalara dönüştürüldü.

Grevel yapılamıyor, toplu sözleşme hakkı kullanılamıyor. İşverenler memnun; onlar kasalarını dolduruyorlar.

Enflasyonla, vergilerle, zamlarla halk tam bir açlığa itildi. Ama emperyalistlerin hem borçları ödeniyor, hem de yüksek, yağlı faizleri. Onlar bir verip üç, dört alıyorlar. IMF ve öteki emperyalist mali kuruluşlar memnun.

Yatırımlar durdu, işsizlik 6 milyona tırmanıyor; ama trilyonlar F-16 savaş uçakları için ayrılıyor. ABD silah tröstleri memnun; rüşvetçi generaller ve öteki işbirlikçiler, yağmadan pay alanlar memnun.

Bu devletin halkın olmadığı, emperyalistlerin ve onların bir avuç işbirlikçisinin olduğu, onların hesabına çalıştığı açık değil mi?

Bu sömürgeci, faşist bir devlettir.

Onun, işlevi, halkın ve ülkenin soyulmasına bekçilik etmek, halkın diremesini kırmaktır.

Onun içindir ki sömürünün bir bölümü emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin, bir avuç holdingcinin cebine akarken, bir bölümü de düzeni

korumada harcanıyor. Sömürgeci-faşist rejim durmadan silahlanıyor, yeni zindanlar yapılıyor.

Ordu ve polisün Kürdistan'daki eylemlerine büyük paralar harcanıyor. Buraya gönderilen subay ve polisler iki-üç kat fazla para ödeniyor. Ama bunlara ek olarak, şimdi yeni fonlar ayrılıyor. Son olarak 60 milyar lira "Doğu'nun güvenliği için" ayrıldı. Bununla Kürdistan'ı bölen sınırlar daha da tahkim edilecek. Yeni tel örgüler, mayınlar dönecek; kızılötesi ışınlarıyla çalışan dürbünler, otomatik silahlar alınacak.

Evren-Özal çetesi, son günlerde, bütçenin dışında harcanmak, yani gizli ve yıkıcı işlerde kullanılmak üzere 60 milyarlık bir fon daha ayırmayı planladı. Bununla, ilerici, yurtsever güçlere karşı, yurt içinde ve dışında yeni provakasyonlar tertipliyebilecekleri açık.

Bu devlet bir eliyle halkı soyarken, öbür eliyle silahı halkın göksüne dayatan tipik bir haydut gibidir.

Halklarımız ancak bu zorbalık aygıtını parçalayarak, onun ordusunu, polisini, mahkemesini darmadağın ederek, zindanını yıkarak zulüm ve sömürüden kurtulabilirler. Halk kendi devletine ancak böyle ulaşır.

NIYAZI..

(Baş taraftı 2. sayfada)

yurtsever, demokrak tutukluların direncini kırmak, onları bölmek, ajan provakatörleri dışarı çıkarmak için çıkarıldı.

Niyazi Bünyamin bütün bunları nereden bilecek. O ve onun gibiler zaten bu işleri anladıkları zaman çok şey değişecek.

JÊHAT / Batı Berlin

BİR USTAYI YİTİRDİK ..

(Baş taraftı 7. sayfada)

Bugün kendi anayurdunda ağır bir ulusal zulüm ve sömürü altında olan 20 milyonu aşkın halkımız, özgürlüğe ve sosyalizme ulaştığı zaman her yönden gelişip serpilecektir. Zincire vurulmuş, yok edilmeye çalışılan dil ve kültür çok daha zengin, güçlü örnekler verecektir.

Qanatê Kurdo'nun ölümüyle Partimiz aynı zamanda seçkin bir dostunu yitirdi. O, Partimizin 10. Kuruluş Yıldönümü toplantısına gönderdiği mesajında şöyle diyordu:

"Değerli yoldaşlar, hastalığım nedeniyle toplantınıza geleminyorum. Yürekten, kardeşçe, komünist selamlarımı yolluyorum, toplantınızın başarılı geçmesini, üyelerinizin tüm sorunlarda ve kararlarda tek yürek, tek ses olmasını, Partinizin çalışmasını ilerletecek kararlar almanızı diliyorum; öyle ki, Kürt ve Türk işçi ve köylülerinin dostluğu ve işbirliği yolunda, onların Türk faşizmine ve Amerikan emperyalizmine karşı Kürt ve Türklerin federatif cumhuriyetini kurmak için verdikleri savaşta paritnizin sesi dünyadaki ilerici parti ve örgütlerin arasında daha da yükselsin".

Qanatê Kurdo da Cigerxwin gibi, öldüğü ana kadar, ağır hastalığına da aldirmaksızın çalıştı, ürün verdi, tutsak halkımızın özgürlüğü için savaştı. O, Kürt halkının tarihinde ölümsüz bir ad bıraktı. Halkımız bu adı yaşatacak.

Partimiz bu değerli dostu unutmayacak, onun eserlerini yaşatacak.

**Kürdistan'da Faşist
Baskılara Son,
Sürgünler
Durdurulsun!**

IRKÇILIK VE GÜNEY AFRİKA GERÇEĞİ

XEBATKAR

1970'li yıllara doğru Sahra'nın güneyi ulusal ve sınıfsal mücadelenin ağırlık merkezlerinden biri haline geldi. Burada, emperyalizme ve sömürgecilğe karşı halkların ulusal ve sosyal kurtuluşu büyük bir önem kazandı. Portekiz'in sömürgeleri olan Mozambik ve Angola'nın, Gine-Bisau'nun bağımsızlıklarına ulaşmaları ve Zimbabve'nin kurtuluşu ile Afrika'da bağımsız devletlerin sayısı 50'ye ulaştı. Bu, Birleşmiş milletlere üye ülkelerin yaklaşık üçte biri demektir. Sömürgecilik çemberini kıran bu ülkelerin önemli bir bölümü ilerici yönde gelişmeler gösteriyor.

Güney Afrika, uluslararası düzeyde kendine özgü bir yer tutuyor. Afrika kıtasında sömürgeci sistem yıkılıp yerine genç devletler kurulurken, bu ülkede ırçı, sömürgeci bir rejim, bütün canavarlığı ile varlığını sürdürüyor. Bunun çeşitli nedenleri var.

Birleşmiş Milletler örgütü, 1960 yılında, Güney Afrika'daki ırkçı beyaz azınlık rejiminin tutumunu mahkûm eden ve yerli siyah halka eşit haklar tanımamasını isteyen bir karar aldı. Ancak, ırkçı rejim buna aldırmadı. O, baskı ve zulmü arttırarak sürdürüyor. Aynı zamanda, 1966'dan bu yana Namibya'yı da işgal altında tutuyor. ve zaman zaman Angola ve öteki komşu ülkelere saldırıyor. O, Birleşmiş Milletler'in, 1978 yılında aldığı, Namibya'daki işgale son verilmesi kararına da uymadı.

İrkçı rejimin tüm bu baskı ve zorbalığı, uluslararası düzeyde, Güney Afrika ve Namibya halkıyla geniş bir dayanışmanın doğmasına yol açtı.

Güney Afrika emperyalist güçler için, ekonomik, politik ve askeri bakımdan son derece önemli bir yerdir. Onlar, bu ülkenin elden çıkarması için elden geleni yapıyorlar.

İrkçı rejim bir bütün olarak bölge barışını tehdit ediyor. Komşu ülkelerdeki ilerici hareketlerin boğulması için emperyalizmin bir ileri karakolu rolünü oynuyor.

Yine ırkçı rejim, Güney Afrika'da ırk esasını öne çıkarıp kara derili halka amansızca bir baskı politikası uygulamakta, onların insan hak ve özgürlüklerini ayaklar altına almaktadır.

Güney Afrika'nın diğer önemli bir yanı, ekonomik ve askeri bakımdan merkezi bir deniz yolu kavşağında bulunmasıdır. Bu da emperyalistlerin Güney Afrika'ya ilgisini ve ırkçı rejime desteğini arttırıyor.

Stratejik Madenler ve Emperyalist Şirketler

Güney Afrika yeraltı ve yerüstü zenginlikleri bakımından dünyanın sayılı

zengin ülkelerinden biri. Dünyada elde edilen platinin yüzde 86'sı buradan çıkıyor. Yine kromun yüzde 83'ü, altının yüzde 49'u, manganın yüzde 48'i de Güney Afrika'da elde ediliyor. Burası ABD'nin çok önemli bir ham madde kaynağı. ABD ekonomisi kendine gerekli kromun yüzde 30'unu, platinin yüzde 48'ini bu ülkeden sağlıyor. Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET), örneğin 1978 yılı için, kendisine gerekli kömürün dörtte birini Güney Afrika'dan almıştı. Almanya, kendisine gerekli kromun yüzde 50'sini, uranyumun yüzde 40'ını, altının yüzde 15'ini buradan elde ediyor.

Emperyalistlerin bu ülkede önemli yatırımları var. Son yıllarda bu yatırımlar azalmadı, tersine hızla arttı. 1971-1976 yılları arasında ABD'nin Güney Afrika Cumhuriyeti'ndeki yatırımları yüzde 93, Federal Almanya'nın yüzde 138, İngiltere'ninki ise yüzde 73 oranında arttı. ABD'nin 1976 yılında bu ülkeye yatırımı 1 milyar 660 milyon dolardı. 1980 yılında Federal Alman tröstlerinin buradaki yatırımı 4 milyar DM idi. 1984 yılında Güney Afrika Cumhuriyeti'nde 1068 yabancı firmanın olduğu saptanmıştır. Bunlardan üçte biri İngiliz, dörtte biri ABD, dörtte biri de Federal Alman firmalarıdır. Bunlardan birkaçının kar ortalaması şöyle:

3	firmanın	karı	% 20'den	aşığı
9	"	"	%22 ile	%40 arası
9	"	"	%41 ile	%60 "
11	"	"	%61 ile	%100 "
5	"	"	% 300'ün	üzerinde.

Böylece, bu zengin ülkenin kaynakları emperyalistler tarafından yağmalanıyor ve kaymağın bir bölümünü de ırkçı beyaz azınlık yiyor, lüks içinde yaşıyor. Ama ülkenin gerçek sahibi siyah halk sefalet içinde ve ağır bir baskı altında, kuşatılmış bölgelerde, getolarda yaşıyor.

Siyahlar için bir meslek sahibi olmak bile hayaldir. 1979 yılı rakamlarına göre, beyazlar arasında kalifiye işçilerin oranı % 71 iken, bu oran siyahlarda % 2.2 dir. Yine beyaz işçilerin ortalama ücreti, siyah işçilerin ortalama ücretinin 4,5 katıdır.

İrkçı Rejimin Doğuşu ve Uygulamaları

Güney Afrika 17. Yüzyılda Hollanda ve Almanya'dan gelen beyazlar tarafından işgal edildi. Ülkenin en verimli toprakları onların eline geçti. 19. Yüzyılda İngilizler Güney Afrika'nın bir bölümünü işgal ettiler ve bu, Hollandalılarla onlar arasında savaşlara neden oldu. Sonunda 31

Mayıs 1910'da Güney Afrika Birliği kuruldu. Birliğin yönetimini İngilizler ve Hollandalılar oluşturdu. Ülke giderek bir İngiliz mandası durumuna geldi.

1961 yılında Güney Afrika Birliği İngiliz yönetiminden ayrıldı ve Güney Afrika Cumhuriyeti adını aldı. Ancak yönetim, emperyalistlerle sıkı işbirliği içindeki ırkçı beyaz azınlığın elinde kaldı.

1913 yılında çıkarılan bir yasa ile Güney Afrika Birliği topraklarının % 13'ü siyahlara, % 87'si ise beyazlara bırakılmıştı. Siyahlara bırakılan kesim ise ülkenin en verimsiz, çorak toprakları idi. Bu toprağı da "yurtluklar" olarak ayırıp siyahlara kabileler halinde oralara yerleştirdiler.

1924 yılında Ulusal Parti'nin iktidara gelmesi ile ırkçı politika daha da pekiştirildi. Örneğin işyerleri önce beyazlara veriliyor, çalışma ve ücret koşullarının iyi olduğu yerler onlara ayrılıyor. Arta kalan ağır ve düşük ücretli işler ise siyahların.

1948 yılında Ulusal Parti bir daha iktidara geçti. Bu kez, beyaz nüfus içindeki ılımlı güçler tümüyle tasfiye edilerek, iktidar bir bütün olarak emperyalizmin maşası durumundaki en ırkçı ve barbar güçlerin eline geçti. Bir dizi yeni baskı yasası çıkarıldı, siyah halkın tüm hakları elinden alındı.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin nüfusu beyazlar, siyahlar, melezler ve Asya'dan gelenler -daha çok da Hintliler- diye dörde ayrılıyor. Bunların hangi işi yapacakları, hangi okula gidecekleri, seçme ve seçilme hakları vb. tüm hakları ırkçı rejimin keyfine göre çıkarılan kanunlara göre ayarlanıyor. 1923 yılında çıkarılan bir yasa ile, beyazların bulunduğu bölgede çalışma izni olan siyahlar, bu bölgelerde oluşturulan ve geto denilen özel yerlere dolduruldu. Bu getolardaki öğrenim çağında olan siyahların % 60'ı okula gidemiyor. 400 beyaza bir doktor düşerken, 44 000 siyaha ancak bir doktor düşüyor. Yılda her 1000 beyaz çocuktan 27'si ölüyor, bu oran siyahlarda 200'dür. Bir beyaz çocuğa düşen pay (ekonomik olarak), bir siyah çocuğa düşenin 10 katıdır.

Ekonomik alanda olduğu gibi, politik alanda siyah halka yapılanlar da günümüzün yüz karası ve insanlık onuru ile bağdaşmayacak şeylerdir.

Toplumsal nüfusun % 73'ünü, yani hemen hemen dörtte üçünü oluşturan siyah halkın seçme ve seçilme hakları yoktur. Siyah halkın başlıca örgütleri olan ve 1912'de kurulan Afrika Ulusal Konseyi ile 1921'de kurulan Güney Afrika Komünist Partisi yasaklan-

(Devamı 13. sayfada)